

Οι περιπέτειες του Χάραλντ

Οι μάγοι, τα πλάσματα κι οι φίλοι

του Φώτη Κουνέλη

1

Ο Χάραλντ ήταν όρθιος και κοίταγε από το παράθυρο τη νύχτα που είχε σκεπάσει τα πάντα με μαύρο. Η καινούρια σελήνη δεν έριχνε, παρά ελάχιστο φως, ικανό μόνο να διακρίνεις τη λίμνη Ντρακόρντια. Είχε περάσει με το άλογο του δίπλα από τη λίμνη δύο ήλιους νωρίτερα καθώς ερχόταν στο πανδοχείο.

Θυμήθηκε όταν χτύπησε την πόρτα του πανδοχείου και είδε από ένα μικρό πορτάκι στη μέση της πόρτας ένα ζευγάρι καφετιά γυναικεία μάτια να τον σαρώνουν από πάνω ως κάτω. Ευτυχώς του επέτρεψαν να μπει. Αυτός στο πανδοχείο και το άλογο του στο στάβλο. Με δύο ασημένια μέρλιν το βράδυ, θα προτιμούσε να βρει κάτι φθηνότερο, αλλά δεν είχε κοντά κάποια άλλη λύση. Οι καιροί αν μη τι άλλο σίγουρα δεν επέτρεπαν να κοιμηθεί έξω γιατί όπως του απάντησε η πανδοχέας, όχι και τόσο καλοσυνάτα, οι καιροί είναι περίεργοι.

Είχε απόλυτο δίκιο. Ένιωθε εδώ και μέρες ένα ρίγος στη πλάτη του που δεν τον άφηνε να ξεκουραστεί. Ήταν αυτή η ησυχία πριν από τη μεγάλη καταιγίδα. Προσπαθούσε να καταλάβει ποια θα είναι η καταιγίδα κοιτάζοντας τη νύχτα. Να βρει έστω ένα σημάδι αλλά δεν ωφελούσε.

Έφυγε από το παράθυρο του και πήγε να κάτσει στο κρεβάτι του. Έπιασε το θηκάρι που είχε ακουμπήσει δίπλα από το προσκέφαλο του κρεβατιού και έβγαλε από μέσα το σπαθί του. Η λαβή είχε πάνω της κεντημένα δύο φίδια να διασταυρώνονται σε όλο της το μήκος. Μόλις η παλάμη του και τα δάχτυλα του ακουμπούσαν τη λαβή ένιωθε τα φίδια να ζωντανεύουν και να χορεύουν πάνω του σαν να ήταν κομμάτι του εαυτού του.

Ακούμπησε τη λάμα επάνω στα γόνατα του, έπιασε τη πέτρα με το δεξί του χέρι και άρχισε να την ακονίζει. Φως δεν υπήρχε, πέρα από το ελάχιστο του φεγγαριού που έμπαινε αμυδρά μέσα από το παράθυρο, αλλά δεν το χρειαζόταν κιόλας. Ήξερε το σπαθί του σπιθαμή προς σπιθαμή, σαν το κορμί μιας γυναίκας που την αγγίζεις για δεκαπέντε χρόνια και δεν μπορείς να βρεις ένα σημείο της που να μην το ξέρεις. Κάθε φορά που το ακόνιζε ψέλλιζε μερικούς στίχους από ένα τραγούδι που του έλεγε πάντα η μητέρα του.

“Ο ταξιδιώτης πάει μακριά,

θάλασσες βλέπει πιάνει βουνά,

πάντα μέσα του βαθιά,

έχει μονάχα αυτή που αγαπά.

Με το άλογό του να προχωρά,
μέσα σε μάχες και σε σπαθιά,
σώζοντας μάνες και ορφανά,
Προς τη νίκη προχωρά”

Όταν τελείωσε έγειρε στο κρεβάτι να ξαπλώσει. Δεν θα κοιμόταν αλλά έπρεπε να ξεκουραστεί γιατί σε λίγη ώρα θα ξημέρωνε και θα έπρεπε να φύγει. Έξυσε με το χέρι του τα μαύρα του μούσια καθώς έστριβε στη δεξιά πλευρά να κοιτάζει το παράθυρο καθώς θα έβγαινε ο ήλιος. Μια σουβλιά στο δεξί του μπράτσο του θύμισε την μάχη του πριν από επτά μέρες με ένα κοπάδι Σπόλνικ. Η ουλή είχε αρχίσει να κλείνει αλλά ακόμα τον ενοχλούσε όταν κοιμόταν επάνω της.

Καθώς σκεφτόταν την ουλή, είδε τις πρώτες ακτίδες του ήλιου να βγαίνουν από την ανατολή και με αργές κινήσεις σηκώθηκε από το κρεβάτι. Αφού πήρε ένα τορβά που είχε τα ελάχιστα πράγματα του, έπιασε το μενταγιόν που κρεμόταν από το λαιμό του και ξεκουραζόταν στο दाσύτριχο στήθος και ψέλλισε μια προσευχή για την καινούρια μέρα. Άνοιξε το μενταγιόν, κοίταξε την εικόνα με τη γυναίκα που είχε επάνω του, χαμογέλασε και το ξαναέκλεισε.

Μόλις κατέβηκε άκουσε τη πανδοχέα να τον ρωτάει:

“Μας αφήνεις τόσο νωρίς Χάραλντ;”

“Ναι, πρέπει να φύγω”

“Δυτικά από δω μια μέρα μακριά είναι ένα μικρό χωριό, το Βίλμπαρ, έχουν αρκετά προβλήματα με κάτι επελάσεις τελευταία και θα μπορέσεις να τους βοηθήσεις νομίζω”

Της χαμογέλασε και πήγε στο στάβλο να πάρει το άλογο του. Καθώς έβγαλε το άλογο του από το στάβλο, είδε το λευκό του τρίχωμα να χρυσίζει με τις ακτίνες του ήλιου. Φίλησε την Ντέλα κάτω από δεξί της αυτή που είχε ένα μαύρο σημάδι σαν αστραπή την καβάλησε και έφυγαν μαζί δυτικά.

Ο ήλιος είχε φτάσει στη μέση του ουρανού και μερικά σύννεφα είχαν μαζευτεί γύρω του. Ο Χάραλντ κοίταξε τον ουρανό. Χαμογέλασε που άλλη μια μέρα θα απέφευγε τη βροχή και θα είχε όμορφο ταξίδι. Υπολόγισε ότι έχει μισή μέρα ακόμα μέχρι να πέσει ο ήλιος και να χρειαστεί να κατασκηνώσει κάπου. Από την ώρα που είχε αφήσει το πανδοχείο πίσω του, το μόνο που έβλεπε ήταν τα απέραντα φθινοπωρινά λιβάδια, που οι πρώτες βροχές τα είχαν ποτίσει και μετέτρεψαν την όχρα του καλοκαιριού, από την ανομβρία, σε μια πράσινη θάλασσα.

Συνέχισε ήρεμα τη διαδρομή του, με τη γαλήνια αργή κίνηση του κορμιού του από τον ήρεμο βηματισμό του αλόγου. Μετά από τόσες ώρες αυτή η κίνηση του έμοιαζε σχεδόν αέναη. Αλλά την απολάμβανε γιατί ήξερε ότι δεν διαρκεί για πάντα.

Το φως άρχισε να ελαττώνεται σιγά σιγά και κοίταξε προς τον ουρανό να δει τι συμβαίνει. Μερικά άσπρα σύννεφα κάλυπταν τον ήλιο αλλά δεν μπορούσαν να ευθύνονται για αυτή την απότομη αλλαγή στο φως. Το μόνο που διέκρινε είναι μια μαύρη σκιά στον ήλιο να μεγαλώνει αργά. Την ώρα που άρχισαν τα σύννεφα να αραιώνουν και προσπαθούσε να αντιληφθεί τι είναι αυτή η σκιά που τρώει τον ήλιο, η Ντέλα άρχισε χλιμιντρίζει και να σηκώνεται στα δύο πόδια.

Με μια σβέλτη κίνηση πιάνει τα γκέμια του αλόγου και σηκώνεται όρθιος πάνω του μέχρι να ησυχάσει. Μόλις ξανά πέφτει στα τέσσερα πόδια η Ντέλα τότε κατεβαίνει γρήγορα από πάνω της. Στέκεται δίπλα και της μιλάει στο αυτί να την ηρεμήσει. Κατάλαβε ότι αυτό το απότομο σκοτάδι ήταν που την είχε ανησυχήσει και ενώ την χάιδευε κοίταξε πάλι προς τον ουρανό.

Το σκοτάδι είχε καταπιεί όλο τον ήλιο ως τώρα. Έμεινε άναυδος να κοιτάζει τον μαύρο ουρανό και να προσπαθεί να καταλάβει τι συμβαίνει. Ενστικτωδώς σκέφτηκε ότι αυτό είναι το τέλος του κόσμου και ήθελε να φωνάξει και να τρέξει μακριά. Αλλά δεν ήξερε που να πάει και είχε μείνει σασιτισμένος.

Το ίδιο γρήγορα που εξαφανίστηκε όμως ο ήλιος, έτσι άρχισε να βγαίνει πάλι από την άλλη μεριά της σκιάς. Άρχισε πάλι να φέγγει, όπως την ανατολή που ξεπετάγεται πίσω από τα βουνά το πρωί και οι αχτίδες στολίζουν τα πάντα. Τότε άρχισε να ηρεμεί η Ντέλα και προτού περάσουν μερικά λεπτά η σκιά είχε εξαφανιστεί εντελώς. Έτσι όπως εμφανίστηκε, το ίδιο ξαφνικά όλα είχαν επανέλθει στην πρότερη κατάσταση. Σαν να μην είχε συμβεί ποτέ.

Αυτός όμως ήξερε ότι είχε συμβεί και κάτι τόσο ξαφνικό ποτέ δεν μπορεί να είναι καλό σημάδι. Άφησε πίσω του όμως τον κακό οϊωνό και συνέχισε το ταξίδι του αναμένοντας.

Μόλις έφτασε στην κορυφή του λόφου που συνάντησε μπροστά του, είδε όχι πολύ μακριά, ένα μικρό χωριό. Αυτό θα πρέπει να είναι το Βίλμπαρ όπως του είχε πει η πανδοχέας. Το πανδοχείο του Βίλμπαρ ήταν στην είσοδο του χωριού. Μερικά χαμόσπιτα βρίσκονταν στο μέσο του χωριού, ενώ στο τέλος δέσποζε ένα ψηλό επιβλητικό σπίτι. Το ύψος του ήταν δύο φορές όσο τα άλλα σπίτια, ενώ η σκεπή του ήταν διαφορετική, ψηλή στις δύο άκρες και μικρότερη στη μέση. Σαν δύο μισά σπίτια ενωμένα από τις άκρες τους. Χωρίς να δώσει περαιτέρω σημασία, συνέχισε καβάλα στην Ντέλα και προτού νυχτώσει έφτασε στο πανδοχείο.

Του άνοιξαν αμέσως μόλις χτύπησε την πόρτα λες και τον περίμεναν ή τον ήξεραν. Του έκανε εντύπωση μιας και είναι κάτι που δεν συναντάς συχνά στα πανδοχεία εν μέσω επιδρομών. Αφού έδωσε το άλογο του σε έναν μεσήλικα άντρα μετρίου αναστήματος να την βάλει στο στάβλο, ζήτησε ένα δωμάτιο. Πήρε το κλειδί και πριν πάει στο δωμάτιο του έκατσε να πει ένα ποτήρι τζέρμα. Μόλις έβαλε στο στόμα του το ποτήρι και ήπια κάτι του πίκριζε και του φαινόταν περίεργο.

“Τι είναι αυτό που μου έδωσες;”

“Συγγνώμη ξένη, αλλά η σοδειά από τριφύλλι φέτος δεν ήταν καλής ποιότητας και το μόνο που έχουμε είναι αυτό”

“Χάραλντ... λέγε με Χάραλντ”, της είπε και έκανε να πει άλλη μια γουλιά.

Αυτό που ήξερε ο ίδιος ως τζέρμα είναι η ανάμειξη τριφυλλιού με ζαχαρότευτλα και απόσταξη τους. Αυτό που γεύονταν βέβαια απείχε πολύ από αυτό που είχε συνηθίσει αλλά δεν συνέχισε την κουβέντα. Τον ένοιαζε να μάθει μόνο αν υπάρχει κάποια δουλειά που μπορεί να κάνει. Κάθε χωριό έχει εχθρούς που θέλει να ξεφορτωθεί με το σωστό αντίτιμο.

Κοίταξε γύρω του. Το πανδοχείο είχε μια μικρή εστία που έκαιγε κούτσουρα για να ζεσταίνει το χώρο και δέκα τραπέζια όλα κι όλα. Μόνο σε τρία τραπέζια υπήρχαν παρέες από μερικούς άνδρες. Κοίταξε πάλι τη κοπέλα που του έβαλε το τζέρμα.

“Ποια παρέα πιστεύεις ότι έχει πληροφορίες για μια δουλειά για μένα;” τη ρώτησε βάζοντας το χέρι του πάνω στη λαβή του σπαθιού του.

“Σε λάθος σημείο κοιτάς”

Γύρισε το κεφάλι του στο μαγαζί αλλά δεν έβλεπε τίποτα άλλο.

“Όχι εδώ μέσα εννοώ, αύριο πρωί να πας στο μάγο Γουίτσκομπ. Είναι το τελευταίο σπίτι του χωριού και το πιο περίεργο. Αδύνατον να σου ξεφύγει. Αυτός πάντα έχει δουλειές για ανθρώπους σαν και του λόγου σου.” του είπε.

Της πέταξε ένα μέρλιν για το δωμάτιο και το τζέρμα και κατέβασε με μιας το υπόλοιπο ποτό. Έφυγε για το δωμάτιο του όπου τακτοποίησε τα λιγοστά πράγματα του και αφού πέρασε λίγη ώρα ακονίζοντας το σπαθί του, έπεσε να κοιμηθεί.

Άκουσε μια γυναικεία φωνή να του ψιθυρίζει στο αυτί.

“Μην πας Χάραλντ. Σήκω και φύγε γρήγορα. Σου έστειλα τόσους οιωνούς. Αν πας αύριο στο Γουίτσκομπ όλα θα αλλάξουν. Μεγάλο κακό θα σε βρει.”

Άνοιξε τα μάτια του αμέσως. Έπιασε ένα μικρό μαχαίρι που είχε κάτω από το μαξιλάρι του και πετάχτηκε από το κρεβάτι. Δεν υπήρχε κανείς δίπλα του. Το μόνο που μπορούσε να ακούσει πλέον ήταν η ησυχία της νύχτας. Πρώτη φορά του συνέβαινε κάτι τέτοιο. Λογικά αυτό που έγινε με τον ήλιο πρέπει να τον επηρέασε, σκέφτηκε και καθησύχασε τον εαυτό του.

Χωρίς να χάσει χρόνο, με την πρώτη αυγή βρέθηκε έξω από τη πόρτα του μάγου Γουίτσκομπ. Η πόρτα άνοιξε χωρίς να τη χτυπήσει και ένας μεγάλος διάδρομος οδηγούσε σε ένα εργαστήριο. Φιάλες και βιβλία πεταμένα παντού γύρω. Δύο μεγάλα παράθυρα, που όμως βρίσκονταν πολύ ψηλά, για να μπορεί ένας άνθρωπος να δει έξω χωρίς βοήθεια, έλουζαν με φως το δωμάτιο. Ένας ψηλός άνδρας καθόταν σε μια γωνία πάνω από μερικές φιάλες. Είχε άσπρα μακριά μούσια και ένα μονόκλ στο αριστερό του μάτι. Οι τρίχες του κεφαλιού ελάχιστες και βρίσκονταν μόνο στην άκρη του κεφαλιού, αφήνοντας το επάνω μέρος ακάλυπτο. Μια μεγάλη καφέ ρόμπα κάλυπτε όλο του το κορμί και ήταν τόσο φαρδιά που δεν μπορούσες να διακρίνεις με ευκολία το σωματότυπό του.

“Γεια σου Χάραλντ, σε περίμενα”

Ο Χάραλντ δε μίλησε, ήθελε να τον ρωτήσει πως γνωρίζει το όνομα του, αλλά ήξερε καλύτερα από το να πέσει στις παγίδες ενός μάγου. Οι μάγοι σε αυτά τα μέρη ήταν ύπουλα πλάσματα και αλαζονικοί. Η δύναμη τους, τους έκανε να αποξενωθούν από τον υπόλοιπο κόσμο και από εκεί που είχαν ξεκινήσει ως προστάτες, πλέον το μόνο τους μέλημα ήταν το προσωπικό τους κέρδος. Γι’ αυτό είχε προσπαθήσει να κόψει μαζί τους κάθε αλισβερίσι, εκτός κι αν αφορούσε φυσικά ένα καλό αντίτιμο.

“Λιγομίλητος... Κατάλαβα, θα περάσω κατευθείαν στο θέμα. Λίγο βορειότερα έξω από το χωριό είναι το δάσος του Κέδρου. Εκεί υπάρχει μια μικρή φωλιά από Σπόλνικ, που βγαίνουν κάθε μέρα και κάνουν επιδρομή στα γύρω χωράφια μου. Η δύναμη τους έχει αυξηθεί και άρχισαν να επεκτείνονται πέρα από το δάσος. Θέλω να πας και στην επόμενη επιδρομή να τα εξαφανίσεις. Πενήντα Μέρλιν θα είναι η αμοιβή σου.”

Πήρε να σκέφτεται τα λόγια του μάγου. Η αμοιβή ήταν τεράστια για τη δουλειά που του έδινε. Ένα κοπάδι Σπόλνικ όσο δυνατά κι αν είναι ποτέ δεν ξεπερνούσαν σε αμοιβή τα είκοσι μέρλιν. Δεν έχασε όμως χρόνο για να μη δώσει στο μάγο την ευκαιρία να ξανασκεφτεί την αμοιβή για τη δουλειά και δέχτηκε.

“Πάρε αυτά”, του είπε και του πέταξε ένα μικρό σακούλι με χρήματα. “Τα υπόλοιπα μόλις τα ξεφορτωθείς έλα από δω να σου τα δώσω. Μόλις βγεις από το σπίτι, σε μια ώρα με το άλογο θα είσαι κοντά στο δάσος.”

“Εντάξει”, ήταν το μόνο που είπε στο μάγο και έφυγε από τον ίδιο διάδρομο.

Έβαλε τα χρήματα μέσα στο σάκο που είχε κρεμάσει στη Ντέλα και την καβάλησε ξεκινώντας βόρεια.

Σε λιγότερο από μια ώρα είχε δει την είσοδο του δάσους όπως του είχε πει ο Γουίτσκομπ. Έφτασε και έκατσε σε μια πέτρα, λίγο πιο μακριά από την είσοδο, ώστε να μπορέσει να δει από μακριά τα Σπόλνικ μόλις βγουν από το δάσος. Είχε το χέρι του επάνω στο θηκάρι του και περιμένοντας καρτερικά. Δεν θα ήθελε να πολεμήσει τα Σπόλνικ σε αυτό το σημείο που είναι τώρα, γιατί θα μπορούσε να σκοντάψει στην πέτρα αν δεν ήταν αρκετά προσεκτικός.

Δεν πέρασε πολύ ώρα, ώσπου άκουσε θροϊσματα και ήχους βημάτων να έρχονται από το δάσος. Άφησε τη Ντέλα και το θηκάρι δίπλα από την πέτρα και προχώρησε με το σπαθί ανά χείρας. Άρχισε να βλέπει τις φιγούρες να έρχονται προς το μέρος του. Είχαν μεγαλύτερο ύψος από Σπόλνικ και άρχισε να παραξενεύεται. Τότε είδε ανθρώπους να βγαίνουν από τα αριστερά του και από τα δεξιά του μέσα από το δάσος. Έκανε μερικά βήματα προς τα πίσω αλλά τους έβλεπε να τον περικυκλώνουν, ενώ ταυτόχρονα αυτοί που έρχονταν από μπροστά του άρχισαν να βγαίνουν από το δάσος και να τρέχουν προς το μέρος του.

Αναγνώρισε τον Μπέργκαν ανάμεσα στους ανθρώπους που έρχονταν κατά πάνω του. Πλέον τον είχαν περικυκλώσει και ήταν γύρω στα 15 άτομα. Σταμάτησαν σε απόσταση μερικών μέτρων όπου έφτιαχναν έναν στενό κύκλο γύρω του.

“Σου είχα πει ότι θα σε ξαναέβρισκα Χάραλντ και την επόμενη φορά θα έπαιρνα εκδίκηση.”

“Γεια σου και σένα Μπέργκαν, βλέπω βρήκες καινούρια παρέα” του απάντησε ο Χάραλντ, ενώ κοίταζε γύρω του και προσπαθούσε να φτιάξει ένα πλάνο για να μπορέσει να βγει από το κύκλο και να τους πολεμήσει.

“Μη προσπαθείς να βρεις τρόπο Χάραλντ, δεν πρόκειται να τα καταφέρεις σήμερα”, είπε ενώ έκανε κίνηση στους συντρόφους του να κλείσουν κι άλλο το κύκλο γύρω του.

“Το έκανα μία φορά και θα το ξανακάνω”.

Ο Χάραλντ βρήκε τον αδύναμο κρίκο που θα ξεκίναγε την επίθεση για να σπάσει τον κύκλο και κράτησε το σπαθί του πιο σφιχτά για να πάει κατά πάνω τους.

“Αυτή τη φορά όμως έχω κάποια κόλπα από έναν μάγο για σένα.”

Τότε ο Μπέργκαν πέταξε ένα μικρό φιαλίδιο προς το πρόσωπο του Χάραλντ. Εκείνος με τέλεια αντανακλαστικά σήκωσε το χέρι του και με μια κίνηση έβαλε το σπαθί μπροστά από το πρόσωπο του για να σπάσει το φιαλίδιο χωρίς να τον πετύχει.

Μόλις έσπασε το φιαλίδιο όμως ένα πράσινο υγρό έπεσε στα χέρια και στο σώμα του Χάραλντ, ενώ ένας καπνός άρχισε να βγαίνει και να καλύπτει το πρόσωπο του. Άρχισε να χάνει τις αισθήσεις του και ήταν έτοιμος να πέσει. Κράτησε το σπαθί του πιο σφιχτά και έσφιξε τα δόντια του με σκοπό να ξεπεράσει το σοκ. Σήκωσε το κεφάλι του προς στιγμήν και είδε τον Μπέργκαν να πηγαίνει κατά πάνω του. Έκανε να σηκώσει το σπαθί του να επιτεθεί αλλά η κίνηση του ήταν αργή, άτσαλη και εν τέλει άστοχη. Ο Μπέργκαν γέλασε και του έριξε μια μπουνιά στο πρόσωπο.

Προσπάθησε να ξανασηκώσει το σπαθί του αλλά ακόμα και αυτό του ήταν αδύνατο. Ενώ ένιωθε δύναμη στα χέρια του, είχε πλήρη έλλειψη του ελέγχου του σπαθιού του. Πλέον του ήταν ξένο, δεν μπορούσε να το κινήσει κατά τη βούληση του, σαν να μην είχε πλέον βούληση. Οι κινήσεις του είχαν γίνει αργές και χωρίς συνοχή. Λες και όσα ήξερε και όσα ένιωθε τόσα χρόνια, όλη η ζωή του και οι κινήσεις του που συντελούσαν αυτή την ικανότητα του στη μάχη, να είχαν εξαφανίστε για πάντα από το κεφάλι του.

Ακόμα μια μπουνιά ακολούθησε και ο Χάραλντ άρχισε να παραπατά. Τότε ο Μπέργκαν πήρε το ξίφος του και με μία κίνηση επιτίθεται. Το μόνο που κατάφερε ο Χάραλντ ήταν να υψώσει το χέρι του με αποτέλεσμα να διαπεράσει τη στολή του και να του χαρίσει ένα βαθύ κόψιμο πάνω από τον αγκώνα. Άρχισε να σφαδάζει από τους πόνους και το επόμενο πράγμα που είδε ήταν δύο βέλη να περνάνε ακριβώς μπροστά του και να πηγαίνουν προς τα δεξιά του. Κοίταξε πρώτα δεξιά, χαρούμενος για την αστοχία του τοξότη, και είδε και τα δύο τα βέλη καρφωμένα στη καρδιά δυο ατόμων της συμμορίας του Μπέργκαν.

Κοίταξε από την αντίθετη μεριά και είδε έναν τοξότη να ρίχνει βέλη προς τη συμμορία. Σκότωσε άλλα δύο άτομα ενώ οι υπόλοιποι κατάφεραν να σηκώσουν τις ασπίδες τους. Ένα βέλος πήγε

και προς το Μπέργκαν που κατάφερε και το απέκρουσε με το σπαθί του. Τότε έκανε ένα νόημα ο αρχηγός τους και η συμμορία άρχισε να τρέχει πάλι γρήγορα προς το δάσος. Τότε ένας άντρας πλησίασε τον Χάραλντ. Έπειτα ο Χάραλντ έκλεισε τα μάτια του και λιποθύμησε.

2

Όλα ήταν θολά και σκοτεινά. Πονούσε σε όλο του το κορμί μα περισσότερο στο κεφάλι του. Ένωθε ζαλισμένος. Άνοιξε τα μάτια του και προσπαθούσε να θυμηθεί τι είχε συμβεί.

“Καλώς τον”

Άκουσε μια φωνή και γύρισε να δει ποιος είναι. Είδε ένα ψηλό άντρα με κόκκινα σγουρά μαλλιά. Μυώδης αλλά αδύνατος για το ύψος του. Καθόταν πάνω σε μια πέτρα, είχε το χέρι του πάνω σε ένα τόξο που ακουμπούσε στο έδαφος. Πίσω από την πλάτη του εξείχε μια φαρέτρα με βέλη από την μία μεριά ενώ από την άλλη ο Χάραλντ μπορούσε να διακρίνει μια μικρή λαβή.

Έκανε να σηκωθεί απότομα και να πάρει το σπαθί του, αλλά ζαλίστηκε αμέσως και ξανά έπεσε κάτω.

“Χαλάρωσε δεν θα σε πειράξω, αν το ήθελα, πίστεψε με θα το είχα κάνει εδώ και ώρα”

“Πόση ώρα είμαι έτσι δηλαδή;”

“Αν κρίνω από τον ήλιο γύρω στις 2 ώρες”

Ο Χάραλντ έμεινε ξαφνιασμένος. Προσπαθούσε να θυμηθεί τι είχε συμβεί. Θυμήθηκε την επίθεση του Μπέργκαν και τα Σπόλνικ που περίμενε.

“Τι ακριβώς έγινε; Δεν θυμάμαι να με νικάει ο Μπέργκαν.”

“Α ώστε Μπέργκαν λέγαν τον αρχηγό τη συμμορίας; Σου είχαν στήσει ενέδρα και μάλλον σου πέταξαν και κάποιο μαγικό αν κρίνω με το πως ζαλίστηκες. Με ενέδρα τόσων ατόμων και να θέλουν και φίλτρα πρέπει να είσαι πολύ επιδέξιος με το σπαθί.”

Τότε ο Χάραλντ θυμήθηκε το φίλτρο που είχε σπάσει στο σπαθί του.

“Ναι κάτι μου έριξαν και το μπλόκαρα με το σπαθί μου. Ευτυχώς δεν με πέτυχε αλλά ο καπνός με ζάλισε. Ευχαριστώ για τα καλά σου λόγια αλλά εσύ ποιος είσαι και τι έκανες εδώ;”

“Με λένε Μέναδορ, γιος του Κάλισαρ. Περνούσα από δω να πάω σε ένα κοντινό χωριό, στο Στάμπαρντ, για μια επείγουσα δουλειά. Κι εσύ με τους εχθρού είσαι ο...”

“Χάραλντ, με έστειλαν να κανονίσω μια επιδρομή από Σπόλνικ αλλά από ότι φαίνεται ήταν ενέδρα.”

“Ακόμα περισσότερους εχθρούς δηλαδή” Είπε ο Μέναδορ και γέλασε, “δεν πρέπει να είσαι και πολύ δημοφιλής”

Ο Χάραλντ τον αγριοκοίταξε και πήγε να σηκώσει το σπαθί του από το έδαφος. Μόλις το άγγιξε του φάνηκε κρύο. Ίσως ήταν επειδή βρισκόταν κάτω τόση ώρα. Με μία κίνηση προσπάθησε να το βάλει μέσα στο θηκάρι του. Αντί για αυτό όμως το σπαθί πέρασε πάνω από το παντελόνι του και το έσκισε. Μια μικρή γρατζουνιά φάνηκε στο πόδι του κάτω από το σκίσιμο και το αίμα έβαψε με κόκκινο χρώμα το παντελόνι του.

“Όλα καλά εκεί;”, τον ρώτησε ο Μέναδορ.

“Δεν ξέρω τι έγινε, δεν μπορώ να ελέγξω το σπαθί μου. Το σπαθί μου και το χέρι μου δεν υπακούν πλέον στις εντολές μου. Είναι λες και έπαυα μαγικά...”

Τότε κατάλαβε. Αυτό εννοούσε ο Μπέργκαν όταν έλεγε ότι είχε βοήθεια αυτή τη φορά.

“Το φίλτρο που μου έριξαν πρέπει να με εξασθένησε”

“Αυτά είναι ισχυρά μαγικά! Δεν είναι πολλοί οι μάγοι που θα μπορούσαν να κάνουν κάτι τέτοιο. Ποιος όμως θα σε ήθελε νεκρό;”

“Αυτός που με έστειλε εδώ, φυσικά. Θα πάω πίσω στο Βίλμπαρ να βρω τον Γουίτσκομπ”, είπε αποφασισμένος ο Χάραλντ και ετοιμάστηκε να φύγει.

“Δεν ακούγεται και πολύ καλή ιδέα. Ακόμα και έτσι να είναι και να είναι αυτός ο μάγος που σε έκανε να χάσεις τις δυνάμεις σου. Τι ακριβώς νομίζεις ότι θα καταφέρεις έτσι; Δεν μπορείς να κρατήσεις ούτε το σπαθί σου. Παιχνίδι θα είσαι για αυτόν και θα σε σκοτώσει ακόμα πιο εύκολα από ότι πριν”

Ο Μέναδορ είχε δίκιο. Πως θα μπορούσε να τον κάνει να του δώσει πίσω τις δυνάμεις του;

“Γιατί δεν έρχεσαι μαζί μου μέχρι το Στάμπαρντ που έχω μια δουλειά; Από εκεί βλέπεις τι θα κάνεις. Θα οργανώσεις ένα σχέδιο να πας στον Γουίτσκομπ και να πάρεις πίσω τις δυνάμεις σου”

Δεν είχε και άλλη λύση οπότε ο Χάραλντ συμφώνησε μαζί του. Καβάλησε το άλογο του και τον ακολούθησε προς το Στάμπαρντ.

Ο ήλιος έπεσε και είχαν ακόμα αρκετό δρόμο μπροστά τους. Στο επόμενο ξέφωτο που βρέθηκαν αποφάσισαν να κατασκηνώσουν. Εκεί ο Χάραλντ πήρε το σπαθί του και πήγε πιο πέρα να εξασκηθεί. Ένωσε πάλι σαν εκείνο το μικρό παιδί που χρόνια πριν κράταγε το σπαθί του πατέρα κάνοντας εξάσκηση.

Ο πατέρας του είχε πεθάνει στον πόλεμο του Βράχου. Όλα τα γύρω χωριά είχαν πάει να πολεμήσουν ενάντια στο γκόλεμ που απειλούσε τα σπίτια τους. Τα γκόλεμ είναι μεγάλοι πέτρινοι γίγαντες ψηλότεροι από δέκα ανθρώπους μαζί. Κάθε φορά που κινούνται, βράχοι πετάγονται από πάνω τους ικανοί να συνθλίψουν οποιονδήποτε μπορεί να βρίσκεται από κάτω. Κοιμούνται πάντα στα βουνά, γιατί είναι μέρος τους. Μόνο μια φορά στα διακόσια χρόνια και με πανίσχυρα μαγικά μπορεί κάποιος να τα ξυπνήσει.

Το συγκεκριμένο το είχε ξυπνήσει ο μάγος Βαντάνα για να εκδικηθεί το γένος των ανθρώπων από τα γύρω χωριά. Μόνο ένας μάγος μπορεί να κατοικεί σε κάθε χωριό και κανένα από την περιοχή δεν τον ήθελε επειδή ήταν πανούργος και μοχθηρός. Έτσι ζούσε μέσα στα γειτονικά βουνά ψάχνοντας όλη του τη ζωή τρόπο να τους εκδικηθεί.

Το τέλος σε αυτό το πόλεμο, το έδωσε ο πατέρας του Χάραλντ μαζί με λίγους ακόμα ιππότες, όταν κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να σκοτώσουν το γκόλεμ. Ο μόνος τρόπος να το νικήσουν ήταν να σταματήσουν αυτόν που το έχει ξυπνήσει και το ελέγχει. Έτσι βρήκαν τον Βαντάνα μέσα στα βουνά και μετά από μια πολύνεκρη μάχη ο μάγος έπεσε νεκρός από το σπαθί του πατέρα του Χάραλντ, ενώ και ο ίδιος υπέκυψε στα τραύματα του από τα ξόρκια.

Το μόνο που γύρισε στο σπίτι του Χάραλντ μετά από αυτή τη μάχη ήταν το σπαθί του πατέρα του. Με αυτό έμαθε από μικρό παιδί να πολεμάει και να κινείται προσπαθώντας να προστατέψει αυτόν και τη μητέρα του. Η μητέρα του, του θυμίζε τη μάχη όταν τον έβλεπε να το βάζει κάτω ή να απογοητεύεται προκειμένου να του δώσει δύναμη και να του θυμίζει τον πατέρα του. Αυτό το σπαθί ήταν και το μόνο που είχε για να του θυμίζει την οικογένεια του λίγα χρόνια αργότερα που πέθανε και η μητέρα του. Αυτό και το μίσος του για τους μάγους σαν τον Βαντάνα.

Ακόμα όμως και να κατάφερνε να δώσει όλον αυτό τον χρόνο και την υπομονή που είχε δώσει μικρός, ποτέ δεν θα κατάφερνε να γίνει το ίδιο καλός. Ούτε τα χρόνια είχε ούτε τη δύναμη όπως τότε. Έπρεπε μόνο να βρει έναν τρόπο να λύσει τα μάγια που του έκαναν.

“Δεν θα μπορέσεις να τα θυμηθείς όλα σε ένα βράδυ, καιρός να ξεκουραστείς”, ακούστηκε η φωνή του Μέναδορ διακόπτοντας τη σκέψη του και την εξάσκηση του.

“Ναι, μάλλον, έχεις δίκιο”

Ο ένας φτιάχνοντας βέλη και ο άλλος ακονίζοντας το σπαθί του έκατσαν λίγη ακόμα ώρα προτού πέσουν να ξεκουραστούν, ενώ ο Χάραλντ τραγουδούσε χαμηλόφωνα το τραγούδι της μητέρας του.

Μπορούσε να δει το χωριό από μακριά καβάλα στο άλογο ενώ προχωρούσαν. Την περισσότερη ώρα μιλούσαν για διάφορες παλιότερες περιπέτειες τους. Ο Μέναδορ ήταν ομιλητικός και ευχάριστος τύπος. Του είχε αναφέρει για το πως είχε καταφέρει να σκοτώσει μια στρατιά από 20 άνδρες μέσα στο δάσος. Αυτό είναι το καλό του να έχεις ένα όπλο που μπορεί να σκοτώσει από μεγάλη ακτίνα. Ειδικά σε πυκνό δάσος ένας τοξότης έχει μεγαλύτερο πλεονέκτημα. Βέβαια το πολύ καλό του σημάδι ήταν το μεγάλο του καμάρι. Χρόνια εξασκούσαν καθημερινά στο τόξο αλλά και στο κοντό σπαθί.

Ο Χάραλντ από την άλλη του ανέφερε για το πρόσφατο κατόρθωμα του εναντίον των Σπόλνικ. Ήταν γύρω στα δέκα αρκετά μεγάλα πλάσματα και το μόνο που κατάφεραν να του κάνουν ήταν μια γρατζουνιά στο μπράτσο. Σήκωσε το μανίκι του ως πειστήριο αλλά η γρατζουνιά ως τώρα είχε σχεδόν κλείσει και δεν τον ενοχλούσε παρά ελάχιστα.

Ανέφεραν κι άλλες περιπέτειες, άλλες με καμάρι για το πως τα κατάφεραν αλλά και κάποιες με γέλιο για το πως κατέληξαν διαφορετικά από ότι περίμεναν. Πίσω όμως από όλες αυτές τις κουβέντες και τις αναμνήσεις στο μυαλό του Χάραλντ γυρνούσε το πως θα καταφέρει και πάλι να βρει τις δυνάμεις του. Ο φόβος με την ανησυχία για το αν θα βρει λύση ήταν δεμένα στο μυαλό του σε ένα γαϊτανάκι σκέψεων που δεν μπορούσε να εκφράσει.

Εκτός από αυτές τις σκέψεις στο μυαλό του Χάραλντ γυρνούσε και η αμφιβολία για το ποιος πραγματικά είναι ο Μέναδορ. Προσπαθούσε να καταλάβει τι άνθρωπος είναι για να μάθει τις προθέσεις του. Οι προθέσεις του ως τώρα του φαίνονταν αγνές αλλά ήξερε καλύτερα από το αν εμπιστεύεται με αφέλεια τους άλλους. Αποφάσισε λοιπόν να τον ρωτήσει ευθέως σπάζοντας την σιωπή των τελευταίων λεπτών.

“Τελικά δεν μου είπες ποτέ. Γιατί σκότωσες τους άνδρες του Μπέργκαν;”

“Σου είχαν στήσει ενέδρα από όσο θυμάμαι... Ήθελες να τους αφήσω;”

“Δεν είπα αυτό. Απλά μου φαίνεται περίεργο που επέλεξες να τα βάλεις με τόσα άτομα για κάποιον που δεν ξέρεις.”, είπε ο Χάραλντ ενώ τον κοίταζε στα μάτια.

“Μάλλον έτσι είμαι σαν άνθρωπος υποθέτω... Παρορμητικός μεν αλλά δεν μπορώ όταν κάποιος χρησιμοποιεί αθέμιτα μέσα και ενέδρες να τα βάλει με κάποιον”

Ο Χάραλντ περίμενε για λίγο ενώ σκεφτόταν τα λόγια του Μέναδορ.

“Εξάλλου, δεν είχα κάνει και τη σημερινή μου εξάσκηση”, είπε ο Μέναδορ και γέλασε, αλλά είδε τον Χάραλντ σκεπτικό οπότε συνέχισε πιο σοβαρά. “Αυτά που σου είπα ισχύουν αλλά επίσης είναι δύσκολο να ταξιδεύει κάποιος μόνος του σε αυτά τα μέρη. Οπότε σε είδα, κατάλαβα ότι είσαι δυνατός και σκέφτηκα θα ήταν καλό να σε έχω με το μέρος μου. Αλλά και έτσι να μη γινόταν πάντα προτιμώ να βοηθάω ένα άτομο πάρα μια συμμορία, γι’ αυτό μάλλον κατέληξα μόνος”, συνέχισε σε μια κρίση ειλικρίνειας.

“Ευχαριστώ. Παρόλα αυτά περίμενες ακόμα και όταν έμαθες ότι έχω χάσει τις δυνάμεις μου.”

“Αφού έτσι κι αλλιώς θα πήγαινα στο Στάμπαρντ, δεν σε κουβαλάω και στην πλάτη μου. Ίσως, επίσης, σε βοηθήσει και σένα εκεί που πάω στο Στάμπαρντ.”

“Μιας και γνωριστήκαμε λοιπόν, δεν μου είπες τι επείγουσα δουλειά έχεις εκεί;”

“Πρέπει να παραδώσω κάτι στη μάγισσα του Στάμπαρντ.”

Ο Χάραλντ στο άκουσμα αυτού γύρισε το πρόσωπο του και τόνισε “Δεν τους εμπιστεύομαι τους μάγους”. Δεν είχε πει την ιστορία του πατέρα του στο Μέναδορ και δεν σκόπευε να την πει σύντομα.

“Αυτή είναι διαφορετική, θα το δεις. Έχω συνεργαστεί πολλές φορές μαζί της και ποτέ δεν είχα πρόβλημα.”

“Γυναίκα για μάγο έχει το Στάμπαρντ;”

“Ναι είναι από τις ελάχιστες μάγισσες στα μέρη μας. Η καταγωγή της είναι μακριά από εδώ, ίσως για αυτό της έχω περισσότερη εμπιστοσύνη από τους περισσότερους μάγους”

Ο Χάραλντ δεν συνέχισε την κουβέντα γιατί δεν ήθελε να γίνει παράξενος αλλά ούτε και να ανοίξει περισσότερο τη συζήτηση για την αντιπάθεια του στους μάγους, οπότε σιώπησε και συνέχισε με το άλογο ώσπου να φτάσουν στο Στάμπαρντ.

Χτύπησαν μια μικρή ξύλινη πόρτα.

“Εδώ μένει η μάγισσα;”, ρώτησε ο Χάραλντ.

“Ναι γιατί δεν σου αρέσει;”, είπε γελώντας ο Μέναδορ.

Του είχε φανεί περίεργο γιατί εξωτερικά το σπίτι φαινόταν μικρό. Σίγουρα μικρότερο και λιγότερο ιδιότροπο από του Γουίτσκομπ, αλλά και γενικά από όσα σπίτια μάγων γνώριζε. Η πόρτα άνοιξε, χωρίς όμως να είναι κάποιος από πίσω. Ο Μέναδορ προχώρησε αποφασιστικά και ο Χάραλντ τον ακολούθησε.

Κατευθείαν μπήκαν σε έναν μεγάλο χώρο που είχε σε μια άκρη πιάτα τακτοποιημένα, στοιβαγμένα πάνω σε ένα ράφι και ένα μεγάλο τσουκάλι σε μια γωνία. Παραπέρα, χωρίς να τα χωρίζει κάποιος τοίχος υπήρχε ένα τραπέζι με μερικές ξύλινες καρέκλες γύρω του. Όλα ήταν πολύ καθαρά και τακτοποιημένα, πράγμα που δεν είχε συνηθίσει ο Χάραλντ από τα πανδοχεία που σύχναζε. Και σίγουρα πιο τακτοποιημένο από οποιοδήποτε σπίτι μάγου έχει περάσει. Ο Μέναδορ κινούταν μέσα στο σπίτι σαν να γνώριζε το χώρο και πέρασε μια πόρτα στο βάθος του δωματίου.

Βρέθηκαν σε ένα μικρό δωμάτιο γεμάτο βιβλία σε όλα τα ράφια. Τα πιο πολλά σκονισμένα αλλά όλα τακτοποιημένα σε σειρά με υψομετρική διαφορά. Σε κάποια σημεία υπήρχαν κενά που έλειπαν βιβλία. Αυτά βρίσκονταν πάνω σε ένα μεγάλο τραπέζι που υπήρχε στη μια άκρη του δωματίου. Με την πλάτη γυρισμένη ήταν μια γυναίκα με ξανθό σπαστό μακρύ μαλλί. Η μια της πλευρά λουζόταν από τον ήλιο που έμπαινε από ένα παράθυρο που υπήρχε στον απέναντι τοίχο. Τα μαλλιά της κάτω από τον ήλιο είχαν ένα όμορφο χρυσαφί χρώμα.

“Ποιος είναι ο φίλος σου;”, είπε η κοπέλα καθώς γύρναγε να τους κοιτάξει.

“Από εδώ ο Χάραλντ. Χάραλντ αυτή είναι η Άοβεν, η μάγισσα του Στάμπαρντ.”

Ο Χάραλντ χαιρέτησε σοβαρά, ενώ η Άοβεν σηκώθηκε από την καρέκλα και κινήθηκε προς το μέρος του, ενώ τον χαιρέτησε χαμογελαστή.

Τότε στράφηκε προς το Μέναδορ και τον ρώτησε.

“Έφερες αυτό που σου ζήτησα;”

“Ναι εδώ το έχω”, είπε και έβγαλε μια μικρή σακούλα μέσα από το σακίδιο του και της την έδωσε. Εκείνη άνοιξε τη τσάντα, επεξεργάστηκε το περιεχόμενο και του πέταξε ένα σακουλάκι με χρήματα.

“Έχεις τίποτα άλλο για μένα;”

“Όχι ακόμα, θα σε ειδοποιήσω αν χρειαστεί, αλλιώς μπορώ να καλέσω και τον Χάραλντ να με βοηθήσει”, είπε κοιτάζοντας τον χαμογελαστά.

“Αυτός πάντως σίγουρα θα χρειαζόταν λίγη βοήθεια.”, είπε ο Μέναδορ ενώ ο Χάραλντ καταλαβαίνοντας τι ήθελε να της πει, προσπάθησε να του κάνει νόημα να μην μιλήσει. Ωστόσο ο Μέναδορ του έκλεισε το μάτι να τον καθησυχάσει και συνέχισε. “Έχεις ιδέα από ζόρκια για να χάσει κάποιος τις δυνάμεις του;”

“Περίεργα και πολύ δύσκολα μάγια, δεν εξασκώμαι με αυτού του είδους τη μαγεία και ούτε θέλω. Εσύ όμως τι το θες; Αυτά τα μάγια είναι μόνο για δειλούς.”

“Με νοιάζει μόνο να τα αντιστρέψω.” Είπε ο Χάραλντ παρεμβαίνοντας στη συζήτηση των άλλων δύο.

Η Άοβεν τον κοίταξε γλυκά. “Σε ποιον μάγο έκανες τόσο μεγάλο κακό που σου έκανε τέτοια μάγια;”

“Δεν είμαι σίγουρος. Υποψιάζομαι κάποιον που μου έστησε την ενέδρα.”

“Τέτοια μάγια δεν αντιστρέφονται, εγώ θα σου πρότεινα να το ξεχάσεις όσο μεγάλο και αν είναι το κακό που σου έκαναν. Δεν μπορείς να τα βάλεις με τέτοιου μάγους.”

“Μπορώ να τα βάλω με τους πάντες. Το μόνο που δεν μπορώ είναι να ζήσω χωρίς τις δυνάμεις μου και τον έλεγχο του σπαθιού μου.” Είπε ο Χάραλντ υψώνοντας την φωνή του.

Όταν κατάλαβε ότι είχε φωνάξει κοίταξε έξω από το παράθυρο και ζήτησε συγγνώμη.

Η Άοβεν πήγε κοντά του και τον ακούμπησε στον ώμο. “Καταλαβαίνω πως νιώθεις, το μόνο που μπορώ να κάνω είναι να σου φτιάξω ένα φίλτρο το οποίο θα επαναφέρει ένα μέρος των δυνάμεων σου αλλά η επίδραση του δεν θα είναι μεγάλη σε διάρκεια και σίγουρα δεν θα τις επαναφέρει ολικά. Αλλά τουλάχιστον θα είσαι πολύ καλύτερα από ότι τώρα.”

Ο Χάραλντ ξαφνιάστηκε και χάρηκε γιατί άρχισε να έχει πάλι μια μικρή ελπίδα. “Ετοίμασε το μου αμέσως, θα πάω να βρω το μάγο που μου το έκανε αυτό.”

“Όχι, δεν θα το κάνω αυτό. Δεν μπορώ να ξέρω ότι σε έστειλα στο θάνατο σου.”

Ο Χάραλντ παραξενεύτηκε και τη κοίταξε με απορία. Τι ακριβώς την νοιάζει αυτή αν θα πεθάνει αυτός ή όχι.

“Δεν είμαστε όλοι οι μάγοι το ίδιο. Στη σχολή μαγείας κοντά στα μέρη μου, ορκιζόμασταν να προστατεύουμε τους ανθρώπους, σε αντίθεση με τους δικούς σας μάγους από ότι έχω καταλάβει. Δεν θέλω να παραβώ τον όρκο μου στέλλοντας σε, να αντιμετωπίσεις έναν τέτοιο μάγο.”

“Πόσα χρήματα θες; Έχω μαζί μου 25 μέρλιν. Πρέπει να είναι παραπάνω από αρκετά.”

“Δεν καταλαβαίνεις τι σου είπα νομίζω.”

“Όχι εσύ συνεχίζεις να μην καταλαβαίνεις πως είναι κάθε στιγμή να λείπει ένα κομμάτι σου. Να μην μπορείς να βρεις τον εαυτό σου και να έχεις ξεχάσει όλα όσα ήξερες μέσα σε μια στιγμή.”

Η Άοβεν του γύρισε την πλάτη σκεφτική.

“Δεν τον ξέρω πολύ καιρό, αλλά έχω καλό προαίσθημα για αυτόν. Βοήθησε τον Άοβεν. Κι αν όχι για τα χρήματα κάνε το για μένα και την εκτίμηση που μου έχεις. Αν έβλεπες πως του είχαν στήσει ενέδρα πάνω από δέκα άτομα, μαζί με τα φίλτρα προκειμένου να τον νικήσουν θα έμενες άφωνη... Εξάλλου θα είμαι κι εγώ στο πλευρό του, αποφάσισα να πάω να τον βοηθήσω.”

Ο Χάραλντ συγκινήθηκε από τα λόγια του Μέναδορ, ενώ κάθε αμφιβολία που είχε για το ποιόν του διαλύθηκε. Έστρεψε τότε το βλέμμα του στην Άοβεν να δει την αντίδρασή της. Αυτή τον κοίταξε ευθεία μέσα στα μάτια και ένιωσε ένα ρίγος. Όχι το ρίγος του κινδύνου αλλά της έλξης καθώς τον κοιτούσε. Σαν να την έλκει συναισθηματικά χωρίς όμως να του έχει περάσει κάτι τέτοιο από το μυαλό νωρίτερα.

“Δεν μπορώ να το φτιάξω αυτό το φίλτρο και να σας αφήσω να πάτε να σκοτωθείτε στα χέρια ενός τέτοιου μάγου.”

Τότε ο Χάραλντ γύρισε το βλέμμα του απογοητευμένος που έχανε και πάλι μια μικρή ελπίδα που υπήρχε.

Η Άοβεν τότε γύρισε και κοίταξε έξω από το παράθυρο της και συνέχισε.

“Οπότε θα κάνω αυτό που τόσες φορές μου έχεις ζητήσει Μέναδορ, θα βγω έξω. Θα έρθω μαζί σας να βρούμε αυτό τον μάγο. Έτσι θα μπορέσω να είμαι σίγουρη ότι θα κάνω ότι μπορώ για να μην πεθάνετε, ή τουλάχιστον να έχω κάνει ότι μπορώ για να το αποτρέψω. Είναι και για μένα ευκαιρία να φύγω από αυτό το χωριό για λίγο έστω και να δω και άλλα χωριά, πέρα από τούτα τα μέρη.”, είπε χαμογελώντας η Άοβεν ενώ παράλληλα έστρεψε το βλέμμα της στον Χάραλντ, “Με αυτό το τρόπο θα σου αποδείξω ότι δεν τα κάνουν όλοι για τα χρήματα σε αυτό το τόπο.”

Ο Χάραλντ την κοίταξε χαρούμενος και την ευχαρίστησε, ενώ ο Μέναδορ είχε το βλέμμα της ικανοποίησης ότι κατάφερε να την μεταπείσει.

“Μέχρι το πρωί, θα έχω μαζέψει ότι χρειάζομαι τόσο για το φίλτρο σου όσο και τα πράγματα μου για να φύγουμε.”

Είχαν πάρει το δρόμο του γυρισμού προς το Βίλμπαρ. Ο καθένας πάνω στο άλογο του. Μίλαγαν καθώς προχωρούσαν. Ο Μέναδορ κάποιες φορές πήγαινε λίγο πιο μπροστά και άφηνε πίσω την Άοβεν να προχωράει κοντά στον Χάραλντ και να γελάει αρκετά συχνά. Ένιωθε μια μικρή σύνδεση μεταξύ των δύο, έτσι προσπαθούσε να ξεμακρύνει για να τους αφήσει.

Ο Χάραλντ παρά την επιφυλακτικότητα του στην αρχή είχε άρχισε να μιλάει όλο και περισσότερο με την Άοβεν η οποία προσπαθούσε να κερδίσει την εμπιστοσύνη του. Πράγμα το οποίο όμως της φάνταζε δύσκολο λόγω της απέχθειας του Χάραλντ για τους μάγους. Τον είχε δει το πρώτο βράδυ που κατασκλήνωσαν, αφού είχε τελειώσει με το ακόνισμα του σπαθιού του,

να βγάξει ένα μενταγιόν που κρεμόταν στο στήθος του. Τον είδε να ψελλίζει μερικά λόγια και έπειτα να το ξαναβάζει μέσα από τα ρούχα του. Είχε ρωτήσει κρυφά το επόμενο πρωί τον Μέναδορ αν ήξερε κάτι για αυτό, αλλά δεν το είχε παρατηρήσει καν.

Ήταν μόλις μεσημέρι και είχαν λίγες ακόμα ώρες για το Βίλμπαρ. Ο Χάραλντ παρά το ότι μίλαγε με την Άοβεν, το μυαλό του γυρνούσε συνέχεια στην επικείμενη μάχη με τον Γουίτσκομπ. Ήξερε ότι έπρεπε να τον φοβάται για τις ικανότητες του, αλλά ποτέ του δεν είχε μάθει να φοβάται ή να τα παρατάει. Ήξερε να επιμένει και ειδικά σε κάτι τόσο σημαντικό όπως το να ξαναβρεί τις δυνάμεις του και μαζί και τον εαυτό του. Θα έδινε όλη του τη ψυχή για να τον νικήσει και σε συνδυασμό με το φίλτρο της Άοβεν που θα του επανάφερε ένα μέρος από δυνάμεις του πίσω, έστω και για λίγο, τότε θα τα κατάφερνε να νικήσει. Σίγουρα θα νικούσε, δεν ήθελε ούτε να σκεφτεί κάποιο άλλο ενδεχόμενο.

Πέρασαν από το δάσος που έχασε ο Χάραλντ τις δυνάμεις εκεί που γνώρισε και τον Μέναδορ. Ο τελευταίος γύρισε και του χαμογέλασε, ενώ ο πρώτος ένιωσε μια ανατριχίλα μάλλον για το κακό που του είχε συμβεί εδώ. Και ενώ οι δυο τους κοιτάχτηκαν ενθουσιάζοντες τη μάχη τους τα άλογα χλιμίντρισαν η Άοβεν φώναξε.

“Προσοχή Μέναδορ, ακριβώς μπροστά σου”

Ξαφνικά πετάχτηκαν μέσα από το δάσος μια μεγάλη ομάδα από Σπόλνικ. Τα Σπόλνικ ήταν τέρατα γύρω στο ένα μέτρο που το κορμί τους ήταν μισό αράχνη και μισό άνθρωπος. Είχαν έξι κάτω άκρα για να περπατάνε και ένα μακρόστενο τριχωτό κορμί το οποίο κατέληγε σε ένα κεντρί που μπορούσε να σε αφήσει αναίσθητο είτε να σε δηλητηριάσει ανάλογα με την ηλικία του. Από τη μέση και πάνω υπήρχε ένα ανθρώπινο κορμί με δύο χέρια και κεφάλι. Λόγω του μικρού αραχνοειδούς κορμιού τους ήταν αρκετά κοντοί για άνθρωποι αλλά έχοντας τόσο την εξυπνάδα των ανθρώπων μαζί με την διορατικότητα και την ευκινησία μιας αράχνης μπορούσαν να γίνουν πολύ επικίνδυνα. Αυτά τα τέρατα ζουν σε αγέλες μέσα στο δάσος χτίζοντας φωλιές σε σκοτεινά μέρη. Κατασκευάζουν τα δικά τους όπλα που συνήθως είναι είτε τσεκούρια για τα μεγαλύτερα, είτε διπλά στιλέτα για τα μικρότερα.

Ένα μικρότερο αρκετά ευκίνητο με δύο στιλέτα προπορευόταν και ήταν έτοιμο να πέσει επάνω στο Μέναδορ. Τότε αυτός μιας και τον είχε πλησιάσει αρκετά έπιασε τη λαβή πίσω από το κεφάλι του και έβγαλε ένα μικρό σπαθί που το πέρασε πάνω από το λαιμό του κοντινότερου Σπόλνικ αποκεφαλίζοντας το, ενώ παράλληλα απέφυγε το στιλέτο που κατευθυνόταν στο στήθος του.

Από πίσω ακολουθούσαν περισσότερα Σπόλνικ τα οποία ήταν αρκετά για να τα νικήσει ένας άνθρωπος μόνος του. κατέβηκε τότε ο Μέναδορ από το άλογο του, έβαλε το σπαθί του στη θήκη του πίσω από τη πλάτη και έβγαλε το τόξο και δύο βέλη από τη φαρέτρα του. Σημάδεψε και τα εξαπέλυσε εναντίον των δύο πλησιέστερων τεράτων.

“Θα ήθελα λίγη βοήθεια εδώ πέρα”, είπε ο Μέναδορ προς το Χάραλντ και την Άοβεν.

Οι άλλοι δύο είχαν επίσης κατέβει από τα άλογα τους ενώ η μάγισσα έβγαζε μέσα από τη τσάντα της ένα φιαλίδιο με το φίλτρο που ετοίμαζε για τον Χάραλντ.

Αυτός είχε ήδη πάει πιο μπροστά, δίχως να περιμένει το φίλτρο της, για να βοηθήσει τον Μέναδορ. Η εξάσκηση των δύο τελευταίων ημερών τον είχε βοηθήσει να βγάλει το σπαθί του αρκετά γρήγορα χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια. Ξεχύθηκε πάνω στο πρώτο Σπόλνικ που ήρθε καταπάνω του και απέκρουσε την επίθεση δύο στιλέτων με το σπαθί του. Το κλώτσησε στη κοιλιά σπρώχνοντας το πιο πίσω και παράλληλα του πέρασε το ξίφος του πάνω από το κεφάλι τραυματίζοντας το θανάσιμα.

Βρήκε την αυτοπεποίθηση του και χαμογέλασε, προτού όμως προλάβει να χαρεί είδε ένα τσεκούρι να έρχεται από τα αριστερά του. Ίσα που πρόλαβε να βάλει το σπαθί του για να μην τον χτυπήσει, αλλά δεν ήταν αρκετά δυνατός, με αποτέλεσμα το χτύπημα να τον κάνει παραπατήσει. Χωρίς να προσέξει σκόνταψε πάνω σε μια πέτρα και έπεσε κάτω. Τότε το Σπόλνικ με μια γρήγορη κίνηση πήγε από πάνω του και κατέβασε με όλη του τη δύναμη το τσεκούρι προς το κεφάλι του. Ο Χάραλντ έπιασε με τα δύο του χέρια το σπαθί του, το ένα στη λαβή και το άλλο στην άλλη άκρη προτάσσοντας το σαν ασπίδα ενάντια στο τσεκούρι. Το Σπόλνικ τον χτύπαγε ξανά και ξανά με το τσεκούρι του, που πλησίαζε στο πρόσωπο του Χάραλντ, ο οποίος έμοιαζε να μην έχει τη δύναμη να αντισταθεί. Ήταν ένα αρκετά μεγαλόσωμο και δυνατό τέρας κι αυτός δεν είχε τη δύναμη που απαιτούνταν.

Λίγο πριν αφήσει το σπαθί του για πάντα και δεχθεί το τελευταίο χτύπημα, ακούει την Άοβεν να τον φωνάζει και κοιτάει προς το μέρος της. Ένα φιαλίδιο σπάει στο πρόσωπο του και ένας κόκκινος καπνός τον περικλείει. Το Σπόλνικ τον κοίταζε ξαφνιασμένο ενώ το πρόσωπο του έβγαине μέσα απόν κόκκινο καπνό. Τα μάτια του Χάραλντ έλαμπαν και ένα ρίγος άρχισε να τον διαπερνά, ενώ ένιωσε το χέρι του να μεγαλώνει και πάλι κατά μήκος.

Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου, το σπαθί του Χάραλντ ήταν πλέον μόνο στο ένα του χέρι και είχε περάσει από όλα τα πόδια του Σπόλνικ, ξεριζώνοντας τα όλα από το μακρόστενο κορμί του. Το τέρας έβγαλε έναν βροντερό ήχο και έπεσε πάνω του, αφήνοντας το τσεκούρι απ' τα χέρια του. Ο Χάραλντ κάρφωσε το σπαθί του στη καρδιά του τέρατος και το έσπρωξε από πάνω του.

Σηκώθηκε και κοίταξε την Άοβεν να την ευχαριστήσει, αλλά αυτή είχε πάει προς τον Μέναδορ να τον βοηθήσει. Άπλωσε το χέρι της και πάγωσε για λίγο δύο τέρατα που ερχόταν καταπάνω τους. Τότε ο Μέναδορ με μια γρήγορη κίνηση τους περνούσε δύο βέλη σκοτώνοντάς τα.

Ο Χάραλντ προχώρησε κι αυτός προς τα Σπόλνικ σκοτώνοντας δύο ακόμα γρηγορότερα από ότι σκότωσε το άλλο νωρίτερα. Ήταν φανερό ότι το φίλτρο της Άοβεν έκανε δουλειά και αφού κοίταξε τα τέρατα που είχαν μείνει εντόπισε ένα ακόμα που είχε τσεκούρι στο τέλος της αγέλης. Αυτό το Σπόλνικ απέκρουσε, με την ασπίδα που κρατούσε στο αριστερό του χέρι, το βέλος που ήρθε καταπάνω του με περίσσεια ευκολία. Έτσι ο Χάραλντ κινήθηκε προς το μέρος του σηκώνοντας με το αριστερό του χέρι ένα μεγάλο κουφάρι ξύλου που υπήρχε και θα μπορούσε να του χρησιμεύσει ως ασπίδα.

Απέκρουσε με το ξύλο την πρώτη τσεκουριά που του έριξε το Σπόλνικ ενώ παράλληλα την ίδια τύχη είχε και το σπαθί του, που έπεσε πάνω στην αντίπαλη ασπίδα. Τα χτυπήματα διαδέχονταν το ένα το άλλο. Το Σπόλνικ παρά το μέγεθος του ήταν απρόσμενα ευκίνητο. Και τότε το τσεκούρι έπεσε με δύναμη πάνω στο αριστερό χέρι του Χάραλντ. Αυτή τη φορά το τσεκούρι

μπήκε πιο βαθιά στη ξύλινη ασπίδα. Τότε ο Χάραλντ χρησιμοποιώντας το σπαθί του, έβαλε το τσεκούρι ακόμα πιο βαθιά μέσα στην ασπίδα αγγίζοντας το δέρμα του. Ένιωσε το χέρι του να ματώνει εκεί που τον ακούμπησε το τσεκούρι. Το Σπόλνικ γέλασε στην αντίδραση του Χάραλντ που μάτωνε και προσπάθησε να τραβήξει το τσεκούρι για να τον αποτελειώσει. Αλλά μάταια. Το τσεκούρι είχε σφηνώσει στην ασπίδα και τότε ο Χάραλντ κοιτάζοντας το Σπόλνικ στα μάτια χαμογέλασε και πέρασε το σπαθί του μέσα από την ασπίδα του τέρατος πληγώνοντας το στο μπράτσο και στα πλευρά φτάνοντας μέχρι τη καρδιά.

Το Σπόλνικ άνοιξε διάπλατα τα μάτια του και έπεσε προς τα πάνω του λέγοντας στο Χάραλντ.

“Θα τα πούμε στη Ντρακόρντια.”

Ο Χάραλντ παραξευέτηκε, κοίταξε το Σπόλνικ και θυμήθηκε αυτά που του είχαν επιτεθεί ξαφνικά πριν μέρες κοντά στη λίμνη.

3

Κατασκηνώσαν στο δάσος για να περάσουν το βράδυ. Όσο κοντά και αν ήταν το Βίλμπαρ δεν μπορούσαν να πάνε χωρίς να το μάθει ο Γουίτσκομπ. Έπρεπε να είναι έτοιμοι να τον αντιμετωπίσουν και να μην ρισκάρουν τίποτα. Το φίλτρο όμως που θα βοηθούσε τον Χάραλντ στη μάχη με το μάγο, το είχε ήδη χρησιμοποιήσει ενάντια στα Σπόλνικ. Έπρεπε λοιπόν να περιμένουν την Άοβεν να κατασκευάσει ένα καινούριο φίλτρο από την αρχή. Θα τους έπαιρνε όλη τη νύχτα αλλά για καλή τους τύχη είχαν όλα τα συστατικά που χρειάζονταν.

Η Άοβεν είχε ξεκινήσει από νωρίς να ετοιμάζει το φίλτρο. Είχαν ανάψει μια φωτιά και είχε βάλει επάνω ένα μικρό καζάνι με τα συστατικά να βράζουν. Ο Μέναδορ, που ήταν σε καλύτερη κατάσταση, πήγε στην αρχή του δάσους με μεγάλη προσοχή να βρει κάτι για να φάνε το βράδυ. Βρήκε ένα λαγό και τον έφερε να τον μαγειρέψουν. Ο Χάραλντ έμεινε να βοηθήσει την Άοβεν με τη φωτιά. Ένιωθε υποχρεωμένος που τον βοηθούσε και είχε έρθει μαζί τους. Την είχε ευχαριστήσει κι αυτή του απαντούσε με ένα γλυκό χαμόγελο. Αρχίζε να του αρέσει όλο και πιο πολύ αυτό το χαμόγελο. Αλλά τίποτα ερωτικό δεν θα μπορούσε να ξεπεράσει αυτό που είχε στη καρδιά του, για τη γυναίκα στο μενταγιόν. Κάθε φορά που ένιωθε αμφιβολία πίεζε το στήθος του στο σημείο που ήταν το μενταγιόν και θυμόταν.

Εκείνη το είχε παρατηρήσει. Τον είχε δει όταν προσπαθούσε να τον προσελκύσει ότι έπιανε το στήθος του και απομακρυνόταν μακριά της. Από την πρώτη στιγμή που τον είχε δει είχε καταλάβει ότι κάτι την τραβούσε επάνω του. Ίσως ήταν η εμφάνιση του, ή ότι μέσα στις δυσκολίες του αυτός φαινόταν δυνατός και ήταν έτοιμος να παλέψει. Δεν ήταν ξεκάθαρο στο μυαλό της. Αλλά για να μπορέσει να τον κερδίσει έπρεπε να μάθει ποια είναι η γυναίκα στο μενταγιόν. Έπρεπε όμως να βρει την ευκαιρία να τον ρωτήσει.

Το φαγητό είχε γίνει δίπλα από εκεί που ετοίμαζαν το φίλτρο και ο Μέναδορ τους το μοίρασε. Παράλληλα προσπαθούσαν να καταστρώσουν το σχέδιο για την αυριανή μέρα. Στο μυαλό του Χάραλντ ήταν απλό. Θα εντοπίσουν το Γουίτσκομπ στο Βίλμπαρ και θα απαιτήσουν να του

δώσει τις δυνάμεις του πίσω. Σε περίπτωση που έφερνε την οποιαδήποτε αντίσταση θα ήταν έτοιμοι να τον σκοτώσουν και να λυθούν τα μάγια. Ο Μέναδορ και η Άοβεν ωστόσο δεν ήταν τόσο σίγουροι ότι θα ήταν τόσο εύκολο. Ωστόσο συμφώνησαν και θα ήταν έτοιμοι για οτιδήποτε μπορούσε να πάει στραβά.

Αφότου έφαγαν πήραν όλοι να κάνουν την νυχτερινή τους ρουτίνα εκτός από την Άοβεν. Ο Μέναδορ έλεγχε και έφτιαχνε τα βέλη στη φαρέτρα του, ενώ ο Χάραλντ ακόνιζε το σπαθί του σιγοτραγουδώντας. Η Άοβεν έπρεπε να μείνει ξύπνια για μερικές ακόμα ώρες, να προσθέτει σιγά σιγά και τα υπόλοιπα συστατικά. Της άρεσε πολύ το τραγούδι του Χάραλντ που το είχε ακούσει για πρώτη φορά την προηγούμενη βραδιά. Ο Χάραλντ αφού τελείωσε με το σπαθί του, την πλησίασε για να της κάνει παρέα.

“Πολύ ωραίο το τραγούδι σου, σε άκουσα και εχθές, αλλά δεν το γνωρίζω”, άνοιξε η Άοβεν την κουβέντα.

“Μου θυμίζει τη μητέρα μου. Μου το τραγουδούσε όταν ήμουν μικρός για να κοιμηθώ αφότου είχα χάσει το πατέρα μου”, είπε κάνοντας μια παύση ενώ της διηγήθηκε τη μάχη που είχαν χάσει τον πατέρα του.

Εκείνη τον άκουγε με ενδιαφέρον και παράλληλα κατανόηση για τα αισθήματα που είχε προς τους μάγους.

“Δεν είναι όλοι οι μάγοι ίδιοι όμως, του είπε πιάνοντας του το χέρι”

Εκείνος κοίταξε το χέρι της σιωπηλός και ενώ στην αρχή το έσφιξε με τα δάχτυλα του, στη συνέχεια τράβηξε το χέρι βάζοντας το στο στήθος του. Η Άοβεν κοίταξε προς το φίλτρο πάνω από τη φωτιά και άρχισε να το ανακατεύει και να προσθέτει ένα υγρό.

“Θες να μου πεις πως φτιάχνεις το φίλτρο;”, τη ρώτησε μόλις τελείωσε με το υγρό. Ήταν περίεργος αλλά συνάμα ήθελε να αφήσει το συμβάν με το χέρι να ξεχαστεί μέσα από τη συζήτηση.

“Δεν είναι εύκολο φίλτρο και δεν νομίζω ότι αν είσαι μάγος θα έπρεπε να μάθεις.”

Η αλήθεια είναι ότι δεν ήταν μάγος, αλλά στο βάθος του μυαλού του είχε και την περίπτωση που χρειαζόταν να το φτιάξει κάποια στιγμή μόνος του. Αν δεν χρειαζόταν τίποτα άλλο παρά τη διαδικασία και τα υλικά, γιατί να μην προσπαθούσε και μόνος του. Αποφάσισε λοιπόν να τη μεταπείσει και πήγε λίγο πιο κοντά της, κοιτάζοντας τη στα μάτια.

“Δεν νομίζω πως θα ήταν τόσο κακό να μάθω”

Αποφάσισε να πάρει αυτό που ήθελε και εκείνη οπότε του απάντησε “Μυστικό για μυστικό;”

Νιώθοντας πως είχε πάρει αυτό που ήθελε μιας και η Άοβεν δεν ήξερε και πολλά για εκείνον, για να τον ρωτήσει κάτι σπουδαίο, συμφώνησε.

Η Άοβεν σιγουρεύτηκε πρώτα ότι ο Μέναδορ είχε κοιμηθεί πιο πέρα και δεν τους άκουγε και ξεκίνησε να του λέει τη συνταγή.

“Δεν είναι τα λόγια ή οι μαγικές τέχνες που απαιτεί αυτό το φίλτρο ώστε να το κάνουν δύσκολο. Είναι όμως τα υλικά και η προετοιμασία του. Μπορεί να φτιαχτεί από μάγο κυρίως γιατί η διαίσθηση του είναι αυτή που τον καθιστά ικανό να αναγνωρίσει πότε χρειάζονται τα υλικά αλλά και αν στο τέλος έχει γίνει κάποιο λάθος.

“Το φίλτρο αυτό μπορεί να είναι είτε όπως αυτό που σου έδωσα νωρίτερα σήμερα, ή διαφορετικά μπορεί να σου προκαλέσει αμνησία αν κάτι πάει λάθος. Τα υλικά που χρειάζονται είναι στην αρχή νερό με 2 φύλλα από τετράφυλλο τριφύλλι. Έπειτα λιώνεις άργιλο σε σκόνη μαζί με αίμα Σπόλνικ και το ρίχνεις μέσα στο νερό που έχει αρχίσει να βράζει. Μόλις τα υλικά ομογενοποιηθούν βάζεις μέσα 2 ξερά σύκα 50 ημερών και τα αφήνεις να βράζουν. Έπειτα κάθε ώρα προσθέτεις 4 σταγόνες από απόσταγμα γιασεμιού.

“Το κυριότερο μέρος είναι τόσο η ώρα όσο και οι ποσότητες. Θέλει ακριβώς κάθε ώρα να το ανακατεύεις και το κάνεις αυτό 3 φορές. Εκεί είναι που χρειάζεσαι τη διαίσθηση του μάγου να νιώθεις το φίλτρο και να το ακούς να σου μιλάει πότε ακριβώς διψάει για γιασεμί. Έπειτα το αφήνεις να ξεκουραστεί για άλλες 3 ώρες και είναι έτοιμο.”

Την άκουγε με προσήλωση και αποστήθιζε παράλληλα όλα όσα του έλεγε τόσο για τη διαδικασία όσο και τις ποσότητες. Μίλαγε για το φίλτρο λες και αυτό έχει αισθήματα και μπορεί να αντιδράσει και να της μιλήσει. Είχε καταλάβει πολύ καλά τι χρειαζόταν να κάνει αλλά ήλπιζε να μην χρειαστεί ποτέ.

“Ακούγεται δύσκολο.”

“Και είναι, τόσο δύσκολο όσο και επικίνδυνο αν το φτιάχνεις για κάποιον που δεν θες να πάθει κακό.”

“Σειρά σου να με ρωτήσεις ότι θες.”

“Ποια είναι αυτή στο μενταγιόν;”, τον ρώτησε όσο πιο αδιάφορα μπορούσε.

Η ερώτηση ήταν αναπάντεχη. Δεν ξέρει πως το είχε καταλάβει ή που το είχε δει. Δεν είχε βγάλει το μενταγιόν μπροστά της, πέρα από το προηγούμενο βράδυ για να το φιλήσει και ακόμα και αν τον είχε δει, δεν θα μπορούσε να ξέρει ότι ήταν κάποια γυναίκα. Ήξερε όμως ότι δεν μπορούσε να κάνει αλλιώς παρά να της πεις και τότε ξεκίνησε να της διηγείται την ιστορία.

“Αρκετά χρόνια πριν. Το βράδυ προτού πεθάνει η μητέρα μου. Ήμουν 15 χρονών. Είχα βοηθήσει με τις δουλειές στα λίγα ζώα μας και είχαμε κάτσει να φάμε. Ένα συνηθισμένο βράδυ. Η μητέρα μου ήταν ευδιάθετη και μιλάγαμε. Αφού τελειώσαμε σηκώθηκα να πάω να κοιμηθώ. Αυτή μάζευε το τραπέζι και σιγοτραγουδούσε το αγαπημένο μου τραγούδι. Μου θύμιζε για άλλο ένα βράδυ να πάρω το σπαθί μου να το ακονίσω προτού κοιμηθώ.

“Δεν είχα ακόμα τελειώσει με το σπαθί μου και την άκουσα να πέφτει κι αυτή για ύπνο. Έκανα εξάσκηση ακόμα και στο δωμάτιό μου πριν κοιμηθώ. Έπρεπε να γίνω ο καλύτερος για να μπορώ να την προστατεύσω. Αλλά τελικά δεν τα κατάφερα.

“Ξαφνικά μέσα στο σκοτάδι αφού είχα κοιμηθεί ένιωσα κάποιον να με ξυπνάει. Με ακούμπησε απαλά στον ώμο και άνοιξα τα μάτια μου. Το σκοτάδι ήταν ζοφερό. Αλλά ακόμα και μέσα σε αυτό, αφού συνήθισαν τα μάτια μου, μπορούσα να διακρίνω τη σιλουέτα της μητέρας μου. Άκουσα και τη φωνή της να μου μιλάει, αλλά υπήρχε κάτι πολύ περίεργο. Το άγγιγμα της. Ενώ μπορούσα να τη διακρίνω και να την ακούσω, κάτι στο τρόπο που με ακουμπούσε μου φαινόταν ξένο.

“Μου είπε ότι πρέπει να την ακούσω και να θυμάμαι για πάντα αυτό που θα μου πει. Μου αποκάλυψε πως ο πατέρας μου δεν ήταν νεκρός γι’ αυτό δεν είχαν φέρει ποτέ το πτώμα του σπίτι. Τον είχαν φυλακίσει και έπρεπε να τον βρω. Υπήρχε όμως μόνο ένας που θα μπορούσε να με οδηγήσει εκεί.

“Τότε μου έδωσε αυτό το μενταγιόν και μου έδειξε αυτή τη γυναίκα μέσα. Ο μόνος τρόπος για να βρω το πατέρα μου ήταν να βρω αυτή τη γυναίκα. Πρέπει να ψάξω, αλλά όχι με τα μάτια μου. Κυρίως με τη καρδιά μου. Πρέπει να την εμπιστευτώ και να την αγαπήσω. Μόνο τότε θα μπορούσα να την βρω και να με πάει εκεί που είχαν τον πατέρα μου. Μου ζήτησε να της το υποσχεθώ και το έκανα.

“Το επόμενο πρωί που ξύπνησα, νόμιζα ότι όλα ήταν ένα όνειρο. Ωσπου είδα μέσα στην παλάμη μου τον μενταγιόν. Σηκώθηκα ξαφνιασμένος και πήγα να βρω τη μητέρα μου να της ζητήσω να μου εξηγήσει.

“Ήταν στο κρεβάτι της, κοιμόταν. Πήγα κοντά της να της μιλήσω. Δεν με άκουγε. Της έπιασα το χέρι αλλά ήταν κρύο. Δεν μπορούσα να καταλάβω τι γινόταν. Τη σκούνησα με μεγαλύτερη δύναμη αλλά δεν σηκωνόταν. Κατάλαβα ότι ήταν νεκρή. Άρχισα να της φωνάζω και να την κουνάω νομίζοντας πως έτσι θα ξυπνήσει. Έμεινα για ώρα δίπλα της να κλαίω.

“Αφού σηκώθηκα, φόρεσα το μενταγιόν και δεν το ξανά έβγαλα ποτέ. Είχα αποφασίσει να κρατήσω την τελευταία υπόσχεση στη μητέρα μου με οποιοδήποτε κόστος. Από τότε κάθε βράδυ θυμίζω στον εαυτό μου την υπόσχεση και την ψάχνω.”

Η Άοβεν δεν είπε τίποτα. Έμειναν για λίγη ώρα σιωπηλοί. Ήταν δύσκολη ιστορία για να την αφομοιώσει αμέσως. Ενώ καταλάβαινε ότι το να έρθουν πιο κοντά ήταν πάρα πολύ δύσκολο, στην πραγματικότητα άρχισε να νιώθει ακόμα περισσότερα για αυτόν, έχοντας μάθει το τι έχει περάσει.

“Από ότι καταλαβαίνω δεν είμαι αυτή η κοπέλα στο μενταγιόν. Αλλά θα προσπαθήσω να σε βοηθήσω να βρεις τον πατέρα σου.”, του απάντησε σπάζοντας τη σιωπή.

“Έχω ψάξει πολλά χρόνια. Αυτός είναι και ο λόγος που αλλάζω συνέχεια μέρη. Ψάχνω είτε για αυτή είτε για τον πατέρα μου αφού αυτή δεν εμφανίζεται.”

“Καλύτερα να πέσεις για ύπνο γιατί αύριο πρέπει να είσαι ξεκούραστος που θα συναντήσουμε τον μάγο.”

Η Άοβεν πήγε να ρίξει λίγο ακόμα γιασεμί στο τσουκάλι που έβραζε με το φίλτρο ενώ ο Χάραλντ πήγε να κοιμηθεί.

Μερικές ώρες αφότου ξημέρωσε είχαν πάρει τα άλογα τους και πήγαιναν προς το χωριό. Είχαν τα μάτια τους δεκατέσσερα να προσέχουν για κάθε περιέργη κίνηση. Δεν ήξεραν αν ο Γουίτσκομπ γνώριζε για τον ερχομό τους.

Λίγα λεπτά πέρασαν και δεν έβλεπαν κανέναν να κυκλοφορεί στους δρόμους. Καμία φωνή να ακούγεται μέσα από σπίτια ή πανδοχεία. Έμοιαζαν όλα ερημικά σαν κάθε μορφή ζωής να είχε εξαφανιστεί. Σαν μια ομίχλη να σκέπασε και να κατάπιε μέσα σε αυτές τις λίγες μέρες όλο το χωριό. Ο πανδοχέας δεν ήταν πια μπροστά από τη πόρτα του να περιμένει ξένους και ο στάβλος του άδειος από ζώα με στοιβαγμένα, παρατημένα άχυρα. Σαν ξαφνικά ο χρόνος να σταμάτησε για το χωριό την μέρα που έφυγε αυτός και μαζί του να έφυγαν και όλοι οι κάτοικοι.

Οι τρεις κοιτάχτηκαν και ο Χάραλντ ήταν ο πρώτος που πήγε μέσα στο πανδοχείο να κοιτάξει. Από πίσω του ακολούθησε ο Μέναδορ προσεκτικά με το τόξο του ανά χείρας. Το μόνο που είδαν ήταν ρούχα πεταμένα εκεί που κάποτε στέκονταν άνθρωποι. Λες και κάποιος είχε ρουφήξει το σώμα από μέσα τους. Έριξαν μια γρήγορη ματιά και βγήκαν πάλι έξω. Εξήγησαν στην Άοβεν τι είδαν και συνέχισαν να κοιτάνε σε άλλα σπίτια. Όλα άδεια με το ίδιο σκηνικό. Ρούχα πεταμένα στο πάτωμα και μέσα δεν υπήρχε ούτε ψυχή.

Η Άοβεν τους ζήτησε να προσέχουν. Αισθανόταν μία μαγική δύναμη να έρχεται από ένα σπίτι δυτικά του χωριού. Και τους είπε να πάνε προς τα εκεί.

“Όχι πρέπει αν κινηθούμε προς το σπίτι του Γουίτσκομπ. Πρέπει να πάρω τις δυνάμεις μου πίσω.”, είπε ο Χάραλντ προς την Άοβεν.

“Μπορεί να είναι παγίδα και να μας περιμένει στο σπίτι του. Αισθάνομαι κάτι δυνατό και επικίνδυνο από την άλλη μεριά. Εκεί πρέπει να είναι ο μάγος.”

“Δεν μπορώ να το ρισκάρω. Πάμε πρώτα να σιγουρευτούμε ότι δεν είναι στο σπίτι του και πάμε έπειτα να δούμε εκεί.”

Η Άοβεν δεν ένιωθε σίγουρη, αλλά τον ακολούθησε μέχρι εκεί.

Έφτασαν στο σπίτι του. Άνοιξε τη πόρτα με δύναμη ο Χάραλντ. Κοίταξε γύρω του και έβγαλε ο σπαθί του από τη θήκη του.

“Να έχεις έτοιμο το φίλτρο όταν χρειαστεί.”, είπε στην Άοβεν κα συνέχισε, “Δεν υπάρχει λόγος να το ξοδέψουμε από τώρα αν δεν δούμε πρώτα τον Γουίτσκομπ”.

Η Άοβεν έβγαλε το φίλτρο από τη τσάντα της και το είχε στα χέρια της έτοιμη να το χρησιμοποιήσει. Περπάτησαν αργά προς τα μέσα. Ο Χάραλντ θυμόταν το σπίτι από την προηγούμενη φορά με το μεγάλο διάδρομο που οδηγούσε στο εργαστήριο. Η πόρτα ήταν κλειστή. Στάθηκαν για λίγο ακίνητοι, να αφουγκραστούν μέσα από τη πόρτα αν ήταν κανείς μέσα. Δεν άκουσαν τίποτα και με μία κίνηση ο Χάραλντ και ο Μέναδορ μπήκαν μέσα στο δωμάτιο μαζί.

Δεν υπήρχε κανείς μέσα στο δωμάτιο. Μόνο τα βιβλία και τα πράγματα του μάγου. Σαν να μην είχε αλλάξει τίποτα από την τελευταία φορά που το είδε ο Χάραλντ. Εκεί που ήταν έτοιμος να πει στους άλλους να φύγουν ακούει έναν περίεργο θόρυβο.

Κάτι λευκό έρχεται από το βάθος του διαδρόμου προς τα πάνω τους. Άρχισε να τους πλησιάζει. Δεν περπάταγε αλλά αιωρούνταν προς το μέρος τους με ταχύτητα. Ήταν σαν η σκόνη μαζεμένη να σχηματίζει μια ανθρώπινη φιγούρα στον αέρα καθώς τους πλησίαζε. Προσπαθούσαν να αναγνωρίσουν ποιος είναι. Μόλις έφτανε επάνω τους, ο Χάραλντ αναγνώρισε στο πρόσωπο της φιγούρας τον πανδοχέα. Έπεσε με δύναμη πάνω τους χωρίς να τους κάνει τίποτα και μπήκε μέσα στο δωμάτιο.

Πριν προλάβουν να καταλάβουν τι είχε γίνει, ο πανδοχέας είχε πάρει ανθρώπινη μορφή και στεκόταν με ένα τσεκούρι στο χέρι του. Έβγαλε μια περίεργη κραυγή και τότε σε όλο το σπίτι εμφανίστηκαν κι άλλες φιγούρες. Ο Χάραλντ κοίταξε γύρω του. Άσπρες φιγούρες να παίρνουν μορφή και να τους έχουν περικυκλώσει μέσα στο σπίτι.

“Τι είναι αυτά;”, είπε ο Μέναδορ.

“Μέχνταρ”, απάντησε ο Χάραλντ.

“Είναι νεκροί πολεμιστές που έχουν καταδικαστεί να ακολουθούν έναν μάγο ακόμα και μετά το θάνατο τους. Στα χέρια ενός ισχυρού μάγου μπορούν να λειτουργήσουν σαν κανονικοί άνθρωποι ακόμα και πολεμιστές. Δεν πεθαίνουν ποτέ, παρά μόνο αν σκοτώσεις τον μάγο που τους ελέγχει. Όσο έχουν ανθρώπινη μορφή μπορείς να τους αναισθητοποιήσεις για μερικές ώρες μόνο. Οπότε πρόσεχε γιατί μπορούν να σε σκοτώσουν το ίδιο εύκολα με οποιοδήποτε άνθρωπο.”, συνέχισε η Άοβεν

“Πέταξε μου το φίλτρο”

“Όχι, αν στο ρίζω από τώρα υπάρχει περίπτωση να μην φτάσει για τον Γουίτσκομπ μετά”

“Δεν έχουμε άλλη λύση όμως! Εσύ με τον Μέναδορ δεν μπορείτε να τους καταφέρετε όλους μόνοι σας. Η μόνη λύση είναι να τελειώσουμε γρήγορα με τα Μέχνταρ και να βρούμε γρήγορα τον Γουίτσκομπ.”

Ο Μέναδορ ξεκίνησε να βαράει ένα πλάσμα που ερχόταν προς το μέρος του με το τόξο. Από την άλλη μεριά η Άοβεν έδωσε το φίλτρο στον Χάραλντ που με μια κίνηση του σπαθιού του έκοψε στα δύο τον πανδοχέα που ερχόταν πάνω του πρώτος.

Είχαν εγκλωβιστεί στη μέση του σπιτιού. Από τη μία μεριά ο μακρύς διάδρομος που έρχονταν κατά πάνω στο Μέναδορ. Από την άλλη ο Χάραλντ την είσοδο του εργαστηρίου να έρχονται μέσα από το εργαστήριο κατά πάνω του. Και ανάμεσα τους η Άοβεν να προσπαθεί να αμύνεται και να βοηθάει και τους δύο.

Η ώρα πέρναγε και ο Χάραλντ σκότωνε το ένα Μέχνταρ μετά το άλλο. Κάποιες φορές προσπαθούσε να πάει προς τα πάνω τους και να σκοτώσει παραπάνω από ένα ταυτόχρονα. Ήταν ανυπόμονος γιατί πίστευε ότι δεν θα προλάβει. Αυτό τον έκανε πιο βιαστικό και απρόσεκτο. Σε συνδυασμό με το ότι δεν ανακτούσε πλήρως τις δυνάμεις του ήταν αρκετά απρόσεκτος, αλλά

ευτυχώς η Άοβεν ήταν δίπλα του να τον προστατεύει με τα μαγικά της κάθε φορά που ήταν έτοιμος να χτυπηθεί.

Από την άλλη μεριά ο Μέναδορ επειδή είχαν αυξηθεί τα τέρατα που έρχονταν καταπάνω του είχε αφήσει το τόξο. Χρησιμοποιούσε το σπαθί του και το πλεονέκτημα εδάφους που είχε μιας και πίσω του ήταν η Άοβεν, σκοτώνοντας ένα προς ένα τα Μέχνταρ που έρχονταν κατά πάνω του.

Ο Χάραλντ τέλειωσε με όσα υπήρχαν μέσα στο εργαστήριο και γύρισε προς τη μεριά του Μέναδορ.

“Πρέπει να τα στριμώξουμε προς τη πόρτα και να τα σκοτώσουμε για να φύγουμε γρήγορα.”, είπε προς τον Μέναδορ και την Άοβεν μπαίνοντας παράλληλα στο πλευρό του πρώτου. “Άοβεν έχε το νου σου πίσω μας μην έρθει κανένα άλλο πλάσμα.”

Σκοτώνοντας και σπρώχνοντας πήγαιναν σιγά σιγά προς την πόρτα. Όταν κάποιο Μέχντορ γινόταν πάλι φάντασμα για να εμφανιστεί στη πλάτη τους, η Άοβεν το σκότωνε αμέσως. Έτσι και οι δύο μαζί κατάφεραν ύστερα από λίγα λεπτά να αφήσουν αναίσθητα όλα τα πλάσματα και να ανοίξουν την πόρτα να βγουν έξω.

“Πρέπει να βρούμε γρήγορα τον Γουίτσκομπ, προτού σηκωθούν πάλι και μας επιτεθούν.”, είπε ο Μέναδορ αφού είχαν αφήσει το σπίτι πίσω τους.

“Και το κυριότερο προτού εξασθενήσει το φίλτρο του Χάραλντ. Να σας θυμίσω ότι δεν είχα άλλα υλικά για να φτιάξω δεύτερο φίλτρο.”

“Πρέπει να εμπιστευτούμε την Άοβεν”, είπε ο Χάραλντ και κοιτάζοντας την συνέχισε “Οδήγησε μας εκεί που αισθάνεσαι την μαγική δύναμη. Εκεί θα πρέπει να είναι ο Γουίτσκομπ.”

Η Άοβεν ξαφνιασμένη αλλά και χαρούμενη που την εμπιστεύτηκε ο Χάραλντ. Παρά τον φόβο και την αγωνία της στιγμής, η καρδιά της δεν μπορούσε να μην σκιρτήσει που ένιωσε ότι κερδίζει λίγο ακόμα την εμπιστοσύνη του. Έδιωξε αμέσως το χαμογελαστό ύφος του προσώπου της, συγκεντρώθηκε για λίγο και τους έκανε νόημα να την ακολουθήσουν.

Περπάτησαν λίγα λεπτά μακριά και οδηγήθηκαν μπροστά από ένα μικρό σπίτι που δεν θα μπορούσε να είναι μεγαλύτερο από δύο δωμάτια. Οι δύο άντρες δεν μπορούσαν να ακούσουν ή να νιώσουν τίποτα αλλά η Άοβεν ήταν σίγουρη και αυτό τους έφτανε. Άνοιξαν προσεκτικά την πόρτα και αντίκρυσαν κάτι που τους ξάφνιασε.

Το δωμάτιο μέσα ήταν μεγάλο όσο ένα στάδιο, πολύ μεγαλύτερο ακόμα και από το προηγούμενο σπίτι του μάγου, παρόλο που εξωτερικά φαινόταν πολύ μικρότερο. Υπήρχαν πολλά και πυκνά δέντρα λες και βρισκόνταν σε δάσος. Ο μάγος δεν φαινόταν πουθενά.

“Γεια σου Χάραλντ, πως και από τα μέρη μας πάλι;”, ακούστηκε μια φωνή μέσα από τα δέντρα.

Ο μάγος κρυβόταν και ο Χάραλντ προσπαθούσε να καταλάβει που είναι από την φωνή του.

“Υπάρχει κάτι που μου έκλεψες και το θέλω πίσω.”, απάντησε ο Χάραλντ.

“Βλέπω έφηρες και παρέα μαζί σου.”

Αυτή τη φορά η φωνή ερχόταν από την άλλη μεριά του δωματίου. Ήταν φανερό ότι ο μάγος έπαιζε μαζί του.

“Μόνο κάποιιο φίλιο Γουίτσκομπ. Σταμάτα να κρύβεσαι και έλα έξω να μιλήσουμε γι' αυτό που μου πήρες.”

“Μα αυτό δεν κάνουμε και τώρα; Μιλάμε...”

Ο Χάραλντ προσπαθούσε να προχωρήσει προσεκτικά μέσα από τα δέντρα για να βρει τον Γουίτσκομπ. Η Άοβεν και ο Μέναδορ περπατούσαν πλάι του προσεκτικοί προσπαθώντας να διακρίνουν μέσα από τα δέντρα κάποια κίνηση ή φιογούρα.

“Γιατί βιάζεσαι Χάραλντ;”, ξαναμίλησε ο Γουίτσκομπ με ένα ίχνος ειρωνικού χαμόγελου.

“Παίζει μαζί μας και δεν έχουμε πολύ χρόνο.”, είπε ο Χάραλντ, “νιώθω το κορμί μου να χάνει τη σταθερότητα του.”

Η Άοβεν ένιωσε την αγωνία του Χάραλντ και προσπάθησε με όλη τη δύναμη της να τον βοηθήσει λύνοντας τα μάγια.

“Σίλβα Καβίνα”, ψέλλισε κλείνοντας τα μάτια της και ανοίγοντας τις παλάμες της προς το δωμάτιο. Τα δέντρα με μιας κόπηκαν στην μέση και από τη μέση και πάνω εξαφανίστηκαν σαν καπνός. Τότε φάνηκε ο μάγος να στέκεται έτοιμος για μάχη στην μια γωνία του δωματίου, με ένα σπαθί στο χέρι του και με το άλλο έτοιμο να εξαπολύσει μάγια.

“Έφηρες και μάγο μαζί σου βλέπω. Κι εγώ στην αρχή νόμιζα ότι δεν μας εμπιστευόσουν.”, είπε ο Γουίτσκομπ και έκανε μερικά βήματα.

“Δώσε μου τις δυνάμεις μου πίσω Γουίτσκομπ και θα φύγω δίχως να σε ενοχλήσω ξανά.”

“Δεν θα είναι τόσο εύκολο Χάραλντ.”

Τότε ο Μέναδορ έβγαλε ένα βέλος ταχύτατα από τη φαρέτρα του και το πέταξε στον μάγο με το τόξο του. Ο Γουίτσκομπ το απέκρουσε με σχετική ευκολία και εξαπέλυσε ένα ξόρκι απέναντι στο Μέναδορ. Η Άοβεν προτού προλάβει να συνειδητοποιήσει ότι η μάχη είχε ξεκινήσει, δεν απέκρουσε το ξόρκι του μάγου και είδε τον Μέναδορ να εκτοξεύεται με δύναμη στο κορμό του πλησιέστερου δέντρου.

Ο Γουίτσκομπ με μια κίνηση κάλεσε τότε αμέσως δίπλα του τρία Μέχντορ. Πήραν και τα τρία μορφή με όπλα στα χέρια τους και ξεχύθηκαν προς τον Χάραλντ. Έπεσε τότε και ο Χάραλντ στη μάχη εναντίον τους. Με μια κίνηση του σπαθιού του απέκρουσε το πρώτο χτύπημα ενός πλάσματος και τα άλλα δυο είχαν έρθει αριστερά του και δεξιά του.

Η Άοβεν αρχικά πήγε προς το μέρος του, αλλά με το που είδε τον μάγο έτοιμο να εξαπολύσει κι άλλα ξόρκια, εναντίον του Χάραλντ αυτή τη φορά, σταμάτησε και στόχευσε με τα ξόρκια της

τον μάγο για να του αποσπάσει την προσοχή. Παράλληλα πλησίασε τον Μέναδορ για να δει πως είναι και να τον βοηθήσει να σηκωθεί.

Ο Χάραλντ παράλληλα κατάφερε να σκοτώσει το πρώτο Μέχντορ αλλά τα υπόλοιπα δύο φαίνονταν δυνατότερα από αυτό. Απέκρουσε ένα χτύπημα αριστερά αλλά πριν προλάβει να γυρίσει το σπαθί του είδε το τσεκούρι του άλλου πλάσματος να έρχεται προς το μέρος του. Έκανε μια κίνηση να αποφύγει το χτύπημα αλλά δεν προλάβαινε.

Λίγο πριν το τσεκούρι ακουμπήσει όμως στον ώμο του, το σπαθί του Μέναδορ βρισκόταν εκεί σταματώντας το χτύπημα.

“Πόση ώρα θα σου έπαιρνε;”, είπε ο Χάραλντ στο Μέναδορ.

“Ηθελα να ξεκουραστώ λιγάκι.”

“Χαίρομαι τουλάχιστον που σηκώθηκες την κατάλληλη στιγμή”, είπε με χαμόγελο ο Χάραλντ και καθώς είχε σπρώξει με δύναμη το Μέχντορ με το οποίο πάλευε έκανε μια στροφή γύρω από το σπαθί του Μέναδορ σαν να χόρευε. Αυτό τον έφερε δίπλα από το Μέχντορ με το οποίο πάλευε ο Μέναδορ και με μία ξαφνική κίνηση πέρασε το σπαθί του πίσω από το σβέρκο μέχρι μπροστά από το λαιμό του πλάσματος, οδηγώντας το κεφάλι του να ξεκολλήσει από το σώμα και να πέσει με δύναμη ανάμεσα στα πόδια τους.

Ακούστηκε ξαφνικά η φωνή της Άοβεν. Ο μάγος την είχε στριμώξει με τα μάγια του στον τοίχο και οδηγούνταν επάνω της με ταχύτητα και το σπαθί του στο χέρι. Ο Χάραλντ άφησε τον Μέναδορ με το τελευταίο Μέχντορ και έτρεξε προς το μέρος της Άοβεν. Προτού ο μάγος σηκώσει το σπαθί του ενάντια στην Άοβεν, ο Χάραλντ τον είχε πλησιάσει και ήταν έτοιμος να τον χτυπήσει. Ο Γουίτσκομπ σταμάτησε το χτύπημα του Χάραλντ χωρίς καν ο μάγος να κοιτάει προς την κατεύθυνση του, σαν το σπαθί να είχε δικιά του βούληση.

Ο μάγος τότε γύρισε προς την μεριά του Χάραλντ και άρχισε με πολύ γρήγορες κινήσεις να κουνάει το σπαθί του προσπαθώντας να τον χτυπήσει. Ο Χάραλντ απαντούσε όχι με την ίδια ευκολία που θα το έκανε αν δεν είχε χάσει τις δυνάμεις του αλλά πλέον ήταν ζήτημα ζωής και θανάτου. Ή θα έπαιρνε τις δυνάμεις του με κάθε κόστος ή θα πέθαινε προσπαθώντας.

Όσο όμως απέκρουε τα χτυπήματα του μάγου ένιωθε τις δυνάμεις του να απομακρύνονται. Οι κινήσεις του γίνονταν πιο αργές και πιο άγαρμπες. Το αντίπαλο σπαθί ερχόταν όλο και πιο κοντά στο πρόσωπο του και ένιωθε ότι έχανε έδαφος. Στην επόμενη κίνηση του δεν έβαλε καλά το σώμα του και το αντίπαλο σπαθί πέρασε πόντους μακριά από το κεφάλι του κόβοντας του μια τούφα από τα μαλλιά.

Τότε ένα σοκ τον διαπέρασε. Δεν μπορούσε να πεθάνει ούτε να μείνει χωρίς τις δυνάμεις του. Έπρεπε να προσπαθήσει να ζήσει για να βρει τον πατέρα του. Έπρεπε να το ζήσει για να τον σώσει από την φυλακή του. Ένα σοκ πέρασε από το κορμί του και το ένιωσε να καταλήγει στα μπράτσα του. Τότε απλά ήξερε πως να απαντήσει στα χτυπήματα. Στις επόμενες τρεις κινήσεις είχε κατατροπώσει τον μάγο και τον είχε στριμώξει στον τοίχο.

Παράλληλα η Άοβεν είχε σηκωθεί από τα ξόρκια που είχε χτυπηθεί και στεκόταν στο αριστερό του πλευρό, ενώ στο δεξί ήρθε μόλις ο Μέναδορ, που σκότωσε και το τελευταίο Μέχντορ.

“Ηρθε η ώρα να μου δώσεις πίσω τις δυνάμεις μου.”, είπε ο Χάραλντ που είχε πλέον αποπλίσσει και είχε το σπαθί τ δίπλα πάνω στο στήθος του Γουίτσκομπ.

“Ακόμα και να ήθελα, δεν θα μπορούσα.” απάντησε ο μάγος με ένα ειρωνικό χαμόγελο.

Είχαν μείνει όλοι ξαφνιασμένοι.

“Δεν ήμουν εγώ που έφτιαξα το φίλτρο και πήρα τις δυνάμεις σου, αλλού πρέπει να ψάξεις.”

Ο Χάραλντ ξαφνιασμένος έκανε ένα βήμα πίσω. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι είχε φτάσει τόσο μακριά χωρίς να τα καταφέρει. Δεν χώραγε στο μυαλό του ότι είχαν σπαταλήσει όλο αυτό το χρόνο και το φίλτρο και τελικά ήταν ακόμα εκεί από όπου ξεκίνησε, στο μηδέν.

“Ποιος είναι τότε;”

“Η Νέμεσις σου...”

“Εσύ τότε ποιος είσαι και γιατί τον βοηθάς; Δεν σε ξέρω ούτε σου έκανα ποτέ τίποτα... Γιατί με πολεμάς;”

“Γιατί την αγαπώ και σε ήθελε νεκρό!”

“Που θα την βρω;”

Ο μάγος δεν του απάντησε και γέλασε.

“Που θα την βρω;”, συνέχισε πιο δυνατά ο Γουίτσκομπ πλησιάζοντας τον, πιέζοντας το στήθος του με το σπαθί του.

Η Άοβεν τον κράτησε από το χέρι.

“Δεν υπάρχει λόγος να τον σκοτώσεις, δεν είναι αυτός που ψάχνεις, δεν το βλέπεις; Έκανε ότι έκανε από τυφλό έρωτα για αυτή που έκλεψε τις δυνάμεις σου.”

“Πες μου που θα την βρω;”, συνέχισε να φωνάζει εκνευρισμένος ο Χάραλντ

“Δεν έχει σημασία ακόμα και να σου πω, γιατί σε περιμένει και είναι πολύ δυνατότερη από σένα...”

“Πάμε να φύγουμε Χάραλντ, δεν πρέπει να σκοτώσεις έναν τόσο ισχυρό μάγο. Μόνο χειρότερα μπορεί να γίνει.”, του είπε η Άοβεν προσπαθώντας να τον ηρεμήσει.

Ο Χάραλντ ένιωθε απογοητευμένος που όλη η προσπάθεια του είχε πάει στράφι. Δεν είχε καταφέρει απολύτως τίποτα. Και μπροστά του, κάποιος να γελάει στα μούτρα του γι’ αυτό. Ήταν έτοιμος να εκραγεί και έφυγε ένα δάκρυ. Καθώς αυτό κύλαγε γρήγορα στο δεξί του μάγουλο, η λεπίδα του σπαθιού του με την ίδια ταχύτητα έσκιζε τον θώρακα του μάγου βαθιά μέχρι που άνοιξε στα δύο την καρδιά του.

“Δεν έπρεπε να με σκοτώσεις, όπως σου είπε η μάγισσα”, ήταν τα τελευταία λόγια του Γουίτσκομπ αφήνοντας ένα μειδίαμα στο πρόσωπό του, ενώ παράλληλα έπιασε με το αριστερό του χέρι το πόδι του Μέναντορ. Μόλις άφησε την τελευταία του πνοή φάνηκε η ψυχή του μάγου

να φεύγει από το σώμα του χτυπώντας πάνω στο στήθος του Μέναδορ με έναν εκκωφαντικό ήχο. Τότε αυτός έπεσε κάτω αναίσθητος.

4

“Τι ακριβώς μας χρειάζεται για το φίλτρο;”, ρώτησε ο Χάραλντ.

“Πρέπει να βρούμε άργιλο και σύκα.”

“Θυμάμαι ότι είχε περισσότερα συστατικά.”

“Αίμα από Σπόλνικ πήρα από αυτά που συναντήσαμε, γιασεμί και τριφύλλι είχα φέρει κι άλλο μαζί μου.”, του απάντησε η Άοβεν που έμεινα έκπληκτη επειδή θυμόταν την συζήτηση τους.

“Σύκα μπορούμε να αγοράσουμε από ένα χωριό εδώ κοντά που ξέρω ότι έχει αγορά. Μπορούμε να δούμε αν έχει τουλάχιστον...”, πρότεινε ο Χάραλντ.

“Θα μπορούσα να ρωτήσω και τον μάγο του χωριού αν έχει άργιλο να μας βοηθήσει.”

“Όχι μάγους.”, είπε ο Χάραλντ κοφτά, “πρέπει να φτιάξουμε το υλικό και να είμαστε έτοιμοι να βρούμε αυτόν που μου πήρε τις δυνάμεις.”

“Ναι αλλά αν δεν έχεις να προτείνεις κάτι άλλο πρέπει να τολμήσουμε και γρήγορα μάλιστα. Γνωρίζει τα πάντα για σένα και μπορεί να έρθει να σε σκοτώσει ανά πάσα στιγμή. Αν δεν είμαστε έτοιμοι για το φίλτρο τι περιμένεις να κάνουμε;”

“Έχει άργιλο κοντά στη λίμνη Ντρακόρντια. Αν βιαστούμε είναι περίπου δύο μέρες μακριά.”, είπε ο Μέναδορ.

Τόσο ο Χάραλντ όσο και η Άοβεν ξαφνιάστηκαν και τον κοίταξαν.

“Είναι μακριά και επικίνδυνα να διανύσουμε τόση απόσταση χωρίς να έχει τις δυνάμεις του. Πρέπει να βρούμε κάποια άλλη λύση, αλλά ας εστιάσουμε πρώτα στα σύκα.”

Στον Χάραλντ δεν άρεσε αυτό που πρότεινε ο Μέναδορ. Ακούστηκε πολύ σίγουρος για κάτι τόσο ριψοκίνδυνο. Σαν να σχεδίαζε κάτι. Εμπιστευόταν την κρίση του γιατί τον είχε βοηθήσει πολύ όλες αυτές τις μέρες. Αλλά του ακούστηκε αρκετά περίεργο. Ειδικότερα στην Ντρακόρντια μετά από αυτό που του είχε πει το τελευταίο Σπόλνικ, δεν ήταν σίγουρος αν ήθελε να κατευθυνθεί προς τα εκεί. Αλλά ο Μέναδορ τι σχέση έχει με όλα αυτά.

Πολλά πράγματα στο κεφάλι του αλλά αυτή τη στιγμή έπρεπε να εστιάσει στο πιο σημαντικό. Να βρει δηλαδή τα υλικά για το φίλτρο του ώστε να μπορέσει να πάρει τις δυνάμεις του πίσω.

Η Άοβεν δεν απάντησε τίποτα στον Μέναδορ αλλά και σε αυτή φάνηκε περίεργη η απάντηση του. Συνέχισαν καβάλα στα άλογα τους. Είχαν περάσει μερικές ώρες από τότε που έφυγαν από το Στάμπαρντ και κόντευαν κοντά στο πλησιέστερο χωριό όπου θα ρωτούσαν για τα σύκα. Από τη στιγμή όμως που άφησαν το χωριό πίσω τους, η Άοβεν είχε ένα περίεργο συναίσθημα, σαν αυτό που είχε όταν έψαχναν τον Γουίτσκομπ ανάμεσα στα σπίτια. Στην αρχή πίστευε ότι ήταν

από τη μάχη, αλλά δεν σταμάτησε μόλις σκότωσαν τον μάγο. Ίσως ήταν ακόμα ταραγμένη ακόμα από τη μάχη ή από το σοκ ότι έχασαν τον Μέναδορ.

Τον θυμάται ακόμα να είναι ξαπλωμένος κάτω και αυτή με τον Χάραλντ να τρέχουν από πάνω του, μόλις σιγουρεύτηκαν ότι ο μάγος ήταν νεκρός. Παρέμενε αναίσθητος για μερικά λεπτά στα οποία αυτή δοκίμαζε όποια μαγικά ήξερε να τον βοηθήσει να ξυπνήσει, ενώ ο Χάραλντ τον είχε πιάσει και τον κουνούσε δίνοντας του σφαλιάρες προσπαθώντας να τον ξυπνήσει. Δεν γινόταν τίποτα και είχαν αρχίσει να πιστεύουν ότι τον είχαν χάσει μέχρι που επιτέλους ξύπνησε.

Ακόμα δεν γνωρίζει αν είναι κάποιος από τα μαγικά της που τον επανάφεραν, αλλά προσπαθούσαν να δουν αν είναι πλήρως καλά. Ο Μέναδορ φερόταν σαν να μην είχε συμβεί απολύτως τίποτα και αναρωτιόταν γιατί είχαν σταθεί οι άλλοι από πάνω του. Του εξήγησαν τι συνέβη αλλά δεν θυμόταν τίποτα από αυτά. Απλά ότι σκόνταψε και αμέσως άνοιξε τα μάτια του. Τους διαβεβαίωσε ότι όλα ήταν καλά και δεν είχαν να ανησυχούν για κάτι. Η Άοβεν όμως ένιωθε τα μαγικά να είναι ακόμα εκεί, παρόλο που ο μάγος έφυγε.

Γύρισε και τον κοίταξε πάνω στο άλογο του. Έμοιαζε χαμένος. Δεν του είπε όμως τίποτα, απλά σκόπευε να ελέγχει συχνά ότι είναι καλά. Στην συνέχεια κοίταξε τον Χάραλντ και έβλεπε τη αγωνία του και την ανησυχία του και ευχόταν να μπορούσε να τον βοηθήσει να βρει τις δυνάμεις του τώρα, αλλά έπρεπε να παλέψει μόνος του γι' αυτό.

Συνέχισαν με τα άλογα τους και λίγο πριν νυχτώσει είχαν φτάσει στο επόμενο χωριό. Προλάβαιναν να βρουν τα υλικά πριν νυχτώσει και κλειστούν όλοι στα σπίτια τους. Έπρεπε επίσης να αποφασίσουν κι αυτοί που θα μείνουν ο βράδυ, αλλά ένα πανδοχείο θα ήταν ιδανικό μετά από τόσες μέρες ταλαιπωρίας που κοιμόντουσαν έξω και πάλευαν. Είχαν να κοιμηθούν με μια κανονική στέγη στο κεφάλι τους από τότε που βρήκαν την Άοβεν. Η αρχή όλων των δεινών είναι οι μάγοι σκέφτηκε ο ένας εαυτός του Χάραλντ. Από την άλλη όμως, σκέφτηκε ότι ίσως είναι μια καινούρια αρχή για κάτι καλύτερο και όπως κάθε αρχή έτσι κι αυτή έχει τις δυσκολίες της. Κατάλαβε ότι είχε αρχίσει να αλλάζει μέσα του ακόμα και σε κάτι τόσο δυνατό όσο το μίσος του για τους μάγους.

Μπήκαν στο πρώτο πανδοχείο που βρήκαν στην αρχή του χωριού. Μέσα βρισκόταν μόνη της μία γυναίκα. Μετρίου αναστήματος με μακριά μαύρα μαλλιά τόσο λεπτή που καμία καμπύλη δεν ξεχώριζε πάνω της. Τα χαρακτηριστικά του προσώπου της όμως ήταν αρκετά έντονα και όμορφα που της έδιναν μια ξεχωριστή ομορφιά. Τόσο ξεχωριστή που τα μάτια του Μέναδορ έμειναν λίγο περισσότερο πάνω της, από ότι των άλλων.

Το πανδοχείο ήταν πλήρως άδειο μιας και ήταν αρκετά νωρίς τόσο για να έχει κάποιον ένοικο για απόψε, όσο και για να έρθουν οι θαμώνες από το χωριό για να πιούν ένα ποτήρι τζέριμα και να κουβεντιάσουν.

“Τι θα θέλατε;”, ακούστηκε η γυναίκα που καθάριζε τα ποτήρια με ένα πανί πιο βρώμικο από αυτά.

“Ξέρεis που θα μπορούσαμε να αγοράσουμε μερικά πράγματα που θα θέλαμε;”

“Πράγματα όπως;”

“Πράγματα που καλό θα ήταν να μην ξέραν πολλοί ότι τα ψωνίζουμε.” είπε ο Χάραλντ και άφησε μισό μέρλιν επάνω στο πάγκο της.

“Τρίτο σπίτι μετά το πανδοχείο, στις γριάς Σελεσάρ. Έχει τα πάντα.”, τους απάντησε καθώς έβαζε τα χρήματα μέσα στην τσέπη της.

Αφού απομακρύνθηκαν και βγήκαν έξω από το πανδοχείο, κατευθύνθηκαν προς το σπίτι που τους έδειξε η γυναίκα.

“Γατί τόση μυστικότητα και τα χρήματα για ένα φίλ...;” ξεκίνησε να λέει ο Μέναδορ, αλλά πριν τελειώσει ο Χάραλντ του είχε βάλει στο στόμα να τον διακόψει.

“Τι τρέχει με σένα; Θέλεις να πέσει στα λάθος αυτιά ότι δεν έχουμε φίλτρο για τις δυνάμεις μου και να μας επιτεθούν οι λάθος άνθρωποι;”, του είπε ψιθυριστά.

Η Άοβεν τους έκανε νόημα ότι ο κόσμος τους κοίταζε περίεργα και συνέχισαν. Χτύπησαν την πόρτα μετά από λίγο και μπήκαν μέσα. Ήταν ένα χαμόσπιτο που δεν διέφερε σε τίποτα από τα υπόλοιπα, μόνο που μέσα δεν υπήρχε δωμάτιο ή κρεβάτι όπως στα υπόλοιπα, παρά μόνο πάγκοι παντού τριγύρω και ράφια κολλημένα στους τοίχους με πολλές γυάλες επάνω τους. Μια γυναίκα καθόταν στη μια γωνία δίπλα από ένα τζάκι.

Μόλις τους είδε σηκώθηκε όρθια, ωστόσο η διαφορά στο ύψος δεν ήταν και τόσο μεγάλη. Ήταν μια λεπτή και κοντή γριούλα με μακριά άσπρα μαλλιά που το ύψος της ξεπερνούσε κατά λίγο την καρέκλα στην οποία καθόταν. Στα μαλλιά είχε έναν μικρό κότσο στην κορυφή ενώ τα μάγουλα της ήταν κολλημένα στα κόκαλα τού προσώπου της από το γηραιό της ηλικίας. Το ερώτημα του Χάραλντ ήταν πως έπιανε όλα αυτά τα υλικά που υπήρχαν στις γυάλες.

“Τι ψάχνουν τα παιδιά μου;”

“Θα ήθελα μερικά ξερά σύκα.”, απάντησε η Άοβεν.

“Να εδώ έχω όσα αποξηραμένα σύκα θέλετε.”

“Ξερά”, είπε πάλι η Άοβεν, “όχι αποξηραμένα”.

Η γριά τότε την κοίταξε στα μάτια και κατάλαβε ότι αυτό που ζητούσε ήταν κάτι πολύ συγκεκριμένο.

“Κλείσε την πόρτα γιε μου και ελάτε μαζί μου.”

Ο Χάραλντ έκλεισε την πόρτα και ακολούθησαν την Σελεσάρ σε ένα διπλανό δωματιάκι. Αυτό ήταν πιο σκοτεινό από το προηγούμενο μιας και δεν υπήρχαν καθόλου παράθυρα. Το μόνο φως που έμπαινε ήταν από δίπλα. Σε αντίθεση με το άλλο δωμάτιο εδώ όλα τα κουτιά βρίσκονταν κάτω στη γη και δεν υπήρχε ούτε ένα ράφι, ίσως γιατί τα χρησιμοποιούσε συχνότερα από τα προηγούμενα και ήθελε να τα φτάνει όλα.

“Πόσων ημερών τα θέλεις τα σύκα σου;”

“50 ακριβώς.”

Άνοιξε τότε ένα κουτί και άρχισε να ψαχουλεύει.

“Τυχερή είσαι, μου έχουν μείνει 6.”, είπε στην Άοβεν.

“Θα τα πάρουμε όλα”, είπε ο Χάραλντ στη γριά, ενώ συνέχισε ψιθυρίζοντας στο αυτί της Άοβεν “καλύτερα να είμαστε έτοιμοι για παραπάνω από ένα φίλτρο αφού δεν ξέρουμε τι έχουμε μπροστά μας.”

“Πολλά θες και επειδή θα με αφήσεις χωρίς απόθεμα θα σου κοστίσει κάτι παραπάνω. Θέλω 6 μέρλιν για όλα.”

Ο Χάραλντ δεν ήταν και πολύ χαρούμενος γιατί είδε τα χρήματα που είχε να εξανεμίζονται αλλά δεν μπορούσε να κάνει και διαφορετικά.

“Μήπως έχεις και καθόλου άργιλο;”, ρώτησε η Άοβεν σκεπτόμενη να κάνει μια προσπάθεια μιας και δεν είχε τίποτα να χάσει.

“Ναι έχω ικανό για ένα φίλτρο”, είπε η Σελεσάρ και χαμογέλασε γιατί κατάλαβε τι ήθελαν, κάτι που στο Χάραλντ δεν άρεσε καθόλου.

“Πόσο το αγοράζουμε αυτό και τη σιωπή σου μαζί;”, ρώτησε ο Χάραλντ που ένιωθε το φόβο της προδοσίας να τον πλησιάζει όλο και περισσότερο με κάθε άτομο που μιλούσαν.

“Αυτό κοστίζει περισσότερο από μερικά Μέρλιν. Τόσο γενναίοι ήρωες που είστε, θα σας κοστίσει ένα φιαλίδιο αίμα από Σπόλνικ.”

Ο Χάραλντ κοίταξε με αγωνία την Άοβεν αν είχε πάρει αρκετό αίμα από τη μάχη τους ώστε να της φτάσει τόσο για μερικά φίλτρα όσο και να ξεπληρώσει την Σελεσάρ. Η Άοβεν του χαμογέλασε με ένα συγκαταβατικό νεύμα.

“Ορίστε το φιαλίδιο σου.”, της είπε η Άοβεν βγάζοντας ένα μπουκαλάκι μέσα από τη τσάντα της.

Η γριά το άνοιξε με προσοχή και το μύρισε. Έπειτα το έκλεισε καλά και το κούνησε δίπλα στο αυτί της. Χαμογέλασε και το έβαλε σε ένα κουτί στα δεξιά της. Έπειτα πήρε ένα σακουλάκι από το δίπλα κουτί και το παρέδωσε στην Άοβεν.

“Πάντα χαίρομαι να βοηθάω λαμπρούς νέους που δεν συνάντησα ποτέ”, τους είπε και τους έδειξε την έξοδο.

Είχαν γυρίσει στο πανδοχείο από όπου ξεκίνησαν. Αφού αποφάσισαν ότι θα κοιμηθούν κάτω από μία στέγη, εμπιστεύτηκαν την πανδοχέα μια και τους βοήθησε να βρουν τα υλικά. Το ότι της είχαν δώσει μερικά ακόμα χρήματα επίσης βοήθησε. Είχαν πάρει ο καθένας από ένα δωμάτιο ξεχωριστό μιας και ήταν μικρά και η πανδοχέας δεν τους άφηνε να κοιμηθούν μαζί.

Τους οδήγησε στον επάνω όροφο. Δεν ήταν και πολλά τα δωμάτια και η κίνηση ήταν μειωμένη. Το πρώτο δωμάτιο που συνάντησαν από τα δεξιά το πήρε ο Μέναδορ. Μπήκε μέσα κλείνοντας το μάτι στην πανδοχέα. Αυτή χαμογέλασε, κάτι που το παρατήρησε με την άκρη του ματιού της η Άοβεν. Λίγα βήματα πιο κάτω υπήρχαν δύο δωμάτια απέναντι το ένα στο άλλο, στα δεξιά μπήκε ο Μέναδορ ενώ το αριστερά το πήρε η Άοβεν. Η πανδοχέας έκανε ένα βήμα να βοηθήσει τον Χάραλντ προς τα μέσα. Η Άοβεν έδειξε ενοχλημένη και μόλις το κατάλαβε ο Χάραλντ χαμογέλασε και έκανε νόημα στην κοπέλα ότι δεν θέλει βοήθεια.

Το βράδυ δεν άργησε να έρθει. Είχαν κατέβει όλοι μαζί να πιούν ένα τζέρμα, να φάνε λίγο φαγητό και γύρισαν στα κρεβάτια τους. Η Άοβεν είχε πάρει ένα μικρό τσουκάλι μαζί της και θα ετοίμαζε το φίλτρο για να είναι έτοιμοι από αύριο σε περίπτωση που αντιμετωπίσουν κανέναν. Προς το παρόν είχε αποθέματα για ένα φίλτρο μόνο, αλλά και αυτό ήταν αρκετό μέχρι να φτάσουν στην Ντρακόρντια για να βρουν περισσότερο άργιλο. Το μόνο που χρειαζόταν λοιπόν ήταν να περάσει το βράδυ με ηρεμία.

Ο Χάραλντ και η Άοβεν ανέβηκαν μαζί, ενώ ο Μέναδορ είχε ανέβει νωρίτερα με την κοπέλα από τη ρεσεψιόν του πανδοχείου. Κατευθύνθηκαν προς το δωμάτιο του Χάραλντ και η Άοβεν του ζήτησε την άδεια να πάει μαζί του. Ήλπιζε να της ζητήσει αυτός, αλλά αφού δεν έβλεπε κάποια κίνηση δεν ήθελε να χάσει την ευκαιρία να βρεθεί για λίγο μαζί του οι δυο τους.

“Θα πάω να φτιάξω το φίλτρο, το πρωί θα είναι έτοιμο.”, ξεκίνησε εκείνη.

“Ευχαριστώ πολύ για τη βοήθεια σου, μακάρι να μπορούσα να στο ξεπληρώσω κάπως. Σίγουρα θα βρω τον τρόπο.”

Ήθελε τόσα να του απαντήσει. Ότι δεν τα κάνει γιατί περιμένει κάτι αλλά γιατί τον νοιάζεται και κάτι παραπάνω. Γιατί τον θέλει στην αγκαλιά της. Γιατί θέλει αντί να φτιάξει το φίλτρο στο δωμάτιο της να κάνει μαζί του ότι και ο Μέναδορ με την πανδοχέα στο δίπλα δωμάτιο. Τόσα πολλά γιατί.

Όλα αυτά έμειναν όμως στο μυαλό της και όσο δεν έλεγε κάτι, μια περίεργη αμηχανία έπεφτε μεταξύ τους. Ο Χάραλντ θέλησε να διαλύσει αυτή την αμηχανία αλλάζοντας το θέμα.

“Ο Μέναδορ φέρεται λίγο περίεργα, νομίζω.”

Η Άοβεν βγήκε από τις σκέψεις της και απάντησε στον Χάραλντ εκφράζοντας τις ανησυχίες της.

“Ναι κι εμένα δεν μου φαίνεται ο εαυτός του. Πέρα από αυτά που έλεγε, αυτά που κάνει μου φαίνονται αλλόκοτα. Τον ξέρω τόσο καιρό και ποτέ δεν έχει απλά κοιμηθεί με μια γυναίκα για να περάσει το βράδυ του. Ήξερα ότι πλέον έψαχνε κάτι πιο βαθύ, αλλά θεώρησα πως είμαι υπερβολική.”

“Θα του μιλήσω καλύτερα αύριο και θα δω. Νομίζω όμως ήρθε η ώρα να ξεκουραστούμε, ελπίζω να μην αργήσεις με το φίλτρο και αν θέλεις κάποια βοήθεια πες μου.”

Η Άοβεν τον καληνύχτισε και έφυγε. *Είχες μια τόσο καλή ευκαιρία να μείνετε μόνοι σας και το μόνο που έκανες ήταν να ονειρεύεσαι τι θα ήθελες να του πεις. Λες και είσαι κάνα κοριτσάκι φέρεσαι, σκεφτόταν από μέσα της καθώς έμπαινε στο δωμάτιο της. Έκλεισε την πόρτα και*

στάθηκε για μερικά δευτερόλεπτα κολλημένη πάνω της και προσπαθούσε να δει πως μπορεί να τον κερδίσει. Το μόνο που θα έκανε ωστόσο, τουλάχιστον για αρχή, ήταν να φτιάξει το φίλτρο.

Έβαλε το τσουκάλι πάνω στη φωτιά που έκαιγε, σε μια εστία, στη γωνία του δωματίου της. Ξεκίνησε να βάζει τα υλικά και άκουσε μια πόρτα κοντά της να ανοίγει. Υπέθεσε ότι θα έφυγε η πανδοχέας από το δωμάτιο του Μέναδορ και συνέχισε τη δουλειά της. Είχε προσθέσει όλα τα υλικά και ετοιμαζόταν να βάλει τη πρώτη δόση από το απόσταγμα του γιασεμιού, όταν άκουσε πάλι πόρτες. Δεν έδωσε σημασία και έριξε το απόσταγμα μέσα στο τσουκάλι.

Άκουσε φασαρία και κάτι να σπάει από το δωμάτιο του Χάραλντ. Πήγε να δει τι συμβαίνει. Μόλις άνοιξε τη πόρτα της είδε τόσο τη πόρτα του Μέναδορ όσο και του Χάραλντ να είναι λίγο ανοιχτές. Υπέθεσε ότι ο Χάραλντ θα πήγε να μιλήσει στον Μέναδορ για το πως φέρεται τελικά και ετοιμάστηκε να μπει μέσα, μέχρι που άκουσε μια φωνή από το δωμάτιο του Χάραλντ και έτρεξε να δει τι συμβαίνει.

Ένα ποτήρι σπασμένο δίπλα από το κρεβάτι. Ο Μέναδορ στεκόταν πάνω από τον Χάραλντ με το σπαθί του στο χέρι προσπαθώντας να τον σκοτώσει, ενώ ο Χάραλντ προσπαθούσε να απελευθερωθεί από την λαβή του Μέναδορ. Αλλά ήταν αδέξιος και δεν είχε την δύναμη που απαιτούνταν. Το σπαθί του Μέναδορ είχε φτάσει αρκετά κοντά στο λαιμό του Χάραλντ και ήταν έτοιμος να τον ξεσκίσει.

Η Άοβεν δεν έχασε χρόνο και φώναξε αμέσως ενώ τέντωσε τα χέρια της προς τον Μέναδορ στέλνοντας του ένα ξόρκι. Ο Μέναδορ που δεν πρόλαβε να κάνει στην άκρη πετάχτηκε από το ξόρκι της Άοβεν στον απέναντι τοίχο. Ο Χάραλντ την κοίταξε και ανακουφίστηκε. ενώ αυτή έτρεξε προς το μέρος του να δει πως είναι. Πριν προλάβουν όμως να ηρεμήσουν, ο Μέναδορ είχε σηκωθεί πάλι όρθιος και κινούνταν προς το μέρος τους με το σπαθί του στα χέρια. Τα μάτια του ήταν θολά και αυτός φαινόταν πως δεν είχε κανέναν έλεγχο του εαυτού του.

“Μέναδορ τι σε έπιασε;”, του φώναζε ο Χάραλντ αλλά αυτό δεν ανταποκρινόταν, πάρα μόνο έβγαζε ένα γρύλλισμα.

Έκανε μια κίνηση με το σπαθί του να χτυπήσει την Άοβεν που στεκόταν πάνω από το Χάραλντ αλλά τον απέκρουσε με ένα ξόρκι που τον έστειλε πάλι πίσω. Πήγε προς τον τοίχο που κόλλησε τον Μέναδορ αλλά αυτός προσπαθούσε να ξεφύγει από τα μάτια της.

“Είναι μαγεμένος και κάποιος είναι μέσα του και τον ελέγχει.”, είπε η Άοβεν στον Χάραλντ, “θα προσπαθήσω να τον βγάλω από μέσα του όσο μπορώ, αλλά εσύ πρέπει να σκοτώσεις το πνεύμα.

Ο Χάραλντ δεν ήταν σίγουρος ότι μπορεί να κάνει κάτι τέτοιο χωρίς τις δυνάμεις του, σηκώθηκε και πήρε το σπαθί του στα χέρια του.

Ο Μέναδορ κουνιόταν και χτυπιόταν προσπαθώντας να λυθεί από τα ξόρκια. Τότε η Άοβεν ψέλλισε κάτι και μια φωνή τσιριχτή, διαφορετική από του Μέναδορ ακούστηκε. Το αριστερό μάτι του είχε αρχίσει να ξεθολώνει ενώ ένα κεφάλι, διάφανο σαν πνεύματος, άρχισε να βγαίνει πλάι από το δικό του.

“Δεν μπορώ να το βγάλω πιο έξω το πνεύμα, πρέπει να το σκοτώσεις τώρα όπως είναι.”, φώναζε η Άοβεν στον Χάραλντ.

“Κουνιέται πάρα πολύ, μπορεί να χτυπήσω το δικό του κεφάλι αντί για του πνεύματος.”

“Χάραλντ, πρέπει να το κάνεις! Δεν υπάρχει άλλος τρόπος, αλλιώς θα χάσουμε τον Μέναδορ για πάντα.”

Ο Χάραλντ έτρεμε, ήθελε να σταματήσει. Κοίταξε τον Μέναδορ στο αριστερό του μια που δεν ήταν πλέον θολό. Ήξερε ότι έπρεπε να τον σώσει όπως έκανε και αυτός. Του το χρωστούσε. Έπιασε το σπαθί του αποφασιστικά και άφησε το χέρι του να τον οδηγήσει σωστά. Δεν ήταν όπως παλιά αλλά ήξερε τι έπρεπε να κάνει και θα το έκανε.

Το σπαθί καρφώθηκε στον τοίχο. Μερικές τρίχες του Μέναδορ έπεσαν στον αριστερό του ώμο. Ένα ουρλιαχτό που θύμιζε τον Γουίτσκομπ ήχησε στο δωμάτιο και το πνεύμα εξαυλώθηκε μέσα και δίπλα από τον Μέναδορ, ο οποίος έπεσε στα γόνατα του κουρασμένος.

Ο Χάραλντ κοίταξε την Άοβεν και την αγάλιασε. Την κοίταξε γρήγορα στα μάτια και την φίλησε. Μετά από λίγο τραβήχτηκε καταλαβαίνοντας τι είχε κάνει ενώ έπιασε με το χέρι του το μενταγιόν του.

“Ηθελα να σε ευχαριστήσω που με έσωσες και που με βοήθησες να σώσουμε τον Μέναδορ.”

Η Άοβεν του χαμογέλασε χαρούμενη για το φιλί αλλά και που όλα είχαν πάει καλά. Πήγαν προς τον Μέναδορ να δουν πως είναι. Ήταν κουρασμένος και εξαντλημένος από τη μάχη μέσα του με τον μάγο. Δεν θυμόταν πολλά από τότε που λιποθύμησε στο σπίτι του μάγου, αλλά ήταν καλύτερα.

“Ακόμα και αν δεν ήταν ο εαυτός του εχθές, είχε δίκιο. Μόνο στα πετρώματα δίπλα από τη Ντρακόρντια θα βρούμε όσο άργιλο χρειαζόμαστε για να φτιάξουμε μερικές ακόμα δόσεις του φίλτρου.”, είπε ο Χάραλντ

“Και αφού κατάφερα να ετοιμάσω εχθές μία δόση θα είμαστε σχετικά ασφαλείς μέχρι εκεί.”, του είπε η Άοβεν.

Είχαν ανεβεί πάνω στα άλογα τους και προχωρούσαν. Ο ήλιος είχε ανατείλει λίγη ώρα νωρίτερα και έλουζε τις πλάτες τους καθώς προχωρούσαν. Μπροστά ο Μέναδορ φανερά ανακουφισμένος και όντας πλέον ο εαυτός του. Πίσω του η Άοβεν με τα μαλλιά της να μοιάζουν σαν χρυσάφι με τις ακτίδες του ήλιου να πέφτουν πάνω της. Γυρνούσε και κοίταζε τον Χάραλντ, συχνά του χαμογελούσε και ξανά κοίταγε μπροστά προς τον Μέναδορ. Ο Χάραλντ πίσω της, να θυμάται τη τελευταία μάχη που έδωσε με τα Σπόλνικ στην Ντρακόρντια, αλλά και τις τελευταίες κουβέντες του αρχηγού των Σπόλνικ, λίγες μέρες πριν. Μέσα σε αυτά όμως σκεφτόταν το φιλί που έδωσε με την Άοβεν το προηγούμενο βράδυ. Το ήθελε αλλά έπρεπε να βρει τον πατέρα του.

Έφτασαν στη λίμνη. Ένα πλατύ ποτάμι με γαλάζιο τρεχούμενο νερό κατέληγε μέσα σε μια μεγάλη ήρεμη λίμνη. Από τη δεξιά πλευρά της λίμνης υπήρχαν δέντρα που έφτιαχναν ένα δάσος. Η κάτω πλευρά κατέληγε σε ένα άλλο ποτάμι που έφευγε το νερό και ταξίδευε μέχρι να ενωθεί με τα νερά της πλησιέστερης θάλασσας.

Η τελευταία πλευρά, η αριστερή όπως την κοιτούσε ο Χάραλντ, είχε ένα κάστρο δίπλα ακριβώς από τις ακτές της λίμνης. Λίγα μέτρα κάτω από το κάστρο, ξεκινούσε ένας μικρός λόφος. Όλη αυτή η ιδιομορφία του εδάφους με την λίμνη δίπλα από το λόφο κι τα τρεχούμενα νερά κοντά στο δάσος, έκαναν την γη αυτή πλούσια σε άργιλο που χρειαζόταν η Άοβεν για το φίλτρο. Χρειαζόταν μόνο να πάνε πέρα από το κάστρο να πάρουν τον άργιλο και έπειτα να προσπαθήσουν να βρουν αυτόν που πήρε τις δυνάμεις του Χάραλντ. Είχαν αποφασίσει ότι τα Σπόλνικ της περιοχής θα ήξεραν κάτι πάνω σε αυτό οπότε θα ήταν η επόμενη τους κίνηση.

“Είναι πολύ ήσυχα και δεν μου αρέσει.”

“Τι περιμένεις εδώ πέρα, μόνο ένα κάστρο υπάρχει το οποίο φαίνεται και ερειπωμένο.”, απάντησε ο Μέναδορ στο Χάραλντ.

“Λίγες μέρες πριν είχα περάσει πάλι από δω και δεν μου φαίνεται ίδιο το μέρος. Ας πάρουμε γρήγορα αυτό που θέλουμε και ας συνεχίσουμε.”

Καθώς περνούσαν μπροστά από το κάστρο, επικρατούσε απόλυτη ησυχία. Τα νερά της λίμνης ήταν ήρεμα και ένα απαλό αεράκι φυσούσε. Ο Χάραλντ κοίταξε προς την πύλη του κάστρου και το μόνο που πρόλαβε να φωνάξει ήταν “Προσοχή”.

Άσπρες σκιές άρχισαν να βγαίνουν μέσα από την πύλη του κάστρου και να κατευθύνονται προς τα πάνω τους. Λίγο πριν φτάσουν κατά πάνω τους, πήραν ανθρώπινη μορφή και ήταν έτοιμοι να τους επιτεθούν.

“Τώρα τα έμαθα, Μέχτορ.”

“Ακριβώς”, του απάντησαν μαζί ο Χάραλντ και η Άοβεν η οποία χωρίς να χάσει χρόνο, έβγαλε το φίλτρο μέσα από τη τσάντα της και το πέταξε προς τον Χάραλντ.

“Αυτά δεν τα ελέγχει κάποιος μάγος όμως; Νόμιζα ότι ήμασταν μόνοι μας.”

“Κι εγώ έτσι νόμιζα αλλά μάλλον κάποιος μας περίμενε μέσα από το κάστρο.”, είπε ο Χάραλντ και τους έκανε νόημα να υποχωρήσουν προς τον λόφο μήπως καταφέρουν να αποφύγουν την μάχη.

Λίγο μέτρα παραπέρα όμως, στους πρόποδες του λόφου, όχι μόνο δεν σταμάτησαν τα Μέχτορ να έρχονται προς τα πάνω τους, αλλά άκουσαν και ποδοβολητά πάνω από το λόφο. Γύρισαν να κοιτάξουν και είδαν ένα κοπάδι Σπόλνικ να έρχεται κατά πάνω τους. Δεν ερχόντουσαν να τους βοηθήσουν, ήταν σίγουροι για αυτό.

Ήταν ανάμεσα σε δύο στρατούς και ήταν μόνο οι τρεις τους, χωρίς κάποιο τρόπο να ξεφύγουν. Έπρεπε να παλέψουν και ήλπιζαν να τα καταφέρουν.

Ο Χάραλντ στάθηκε ενάντια στα Σπόλνικ ενώ ο Μέναδορ έμεινε με τα Μέχτορ. Η Άοβεν ήταν στην μέση να βοηθάει και να αμύνεται και για τους δύο. Η μάχη ξεκίνησε γρήγορα για τον Μέναδορ που ξεκίνησε πριν καν κατέβει από το άλογο του, να πετάει βέλη προς τα Μέχτορ, όσο ήταν ακόμα μακριά. Μετά από τα πρώτα πλάσματα που σκότωσε, είχαν πλησιάσει αρκετά και έβγαλε το σπαθί πίσω από την πλάτη του. Ξεκοίλιασε το ένα, χρησιμοποίησε το επόμενο σαν ασπίδα απέναντι στο τρίτο που ήρθε κατά πάνω του. Αποκεφάλισε το επόμενο. Απέκρουσε

ελάχιστα βέλη που έφτασαν κατά πάνω του. Όσα από αυτά τουλάχιστον ξέφυγαν από την Άοβεν γιατί είχε γυρίσει να βοηθήσει τον Χάραλντ. Αλλά τα Μέχντορ συνέχιζαν να έρχονται.

Ο Χάραλντ από την άλλη είχε το υψομετρικό μειονέκτημα. Τα Σπόλνικ έρχονταν με φόρα από το λόφο και έπρεπε να είναι γρήγορος και να μην χάνει χρόνο, γιατί θα έρχονταν τα επόμενα και μετά τα επόμενα και τα επόμενα! Θα τον σκότωναν με το κορμί τους αν όχι με το σπαθί τους. Η Άοβεν λόγω αυτού του μειονεκτήματος βοηθούσε λίγο περισσότερο τον Χάραλντ. Πότε πάγωνε τον έναν και πότε έσκιζε τον άλλον με κάποιο ξόρκι. Ωστόσο ο Χάραλντ ήταν ακόμα καλύτερος από τις προηγούμενες φορές.

Αυτό θα μπορούσε να οφείλεται στο ότι το φίλτρο ήταν αποδοτικότερο, το ότι βρισκόταν περισσότερο στο θάνατο από οποιαδήποτε άλλη στιγμή, ή στην εξάσκηση που έκανε τα τελευταία βράδια. Τίποτα από αυτά όμως δεν ήταν αλήθεια. Από τη στιγμή που είχε σκοτώσει το πνεύμα του Γουίτσκομπ, ο Χάραλντ ένιωθε μέσα του σαν να είχε βρει ένα κομμάτι του χαμένου του εαυτού. Δεν ξέρει αν ήταν επειδή βοήθησε να σωθεί ο φίλος του ή επειδή έδωσε τον φόβο του για τις χαμένες του δυνάμεις και σκότωσε τον μάγο χωρίς φίλτρο. Αυτό που σίγουρα ήξερε ήταν ότι το χέρι του και το σπαθί του κυλούσαν πιο αρμόνικα. Ένα κομμάτι του εαυτού ήταν πίσω. Δεν ήταν αρκετό αλλά ήταν κάτι που αυτή τη στιγμή τον βοηθούσε να σκοτώνει το ένα Σπόλνικ μετά το άλλο, αγνοώντας αν μπροστά του έχει ασπίδες ή τσεκούρια. Απλά συνέχιζε.

Είχε εξοντώσει σχεδόν όλα τα Σπόλνικ μιας και ήταν λιγότερα από τα Μέχντορ. Η Άοβεν είχε γυρίσει και βοηθούσε μόνο τον Μέναδορ πλέον, γιατί είχαν χάσει πολύ έδαφος από την πίεση που δέχονταν και πήγαιναν προς τον λόφο. Φαίνονταν όμως να τα καταφέρνουν. Σε λίγο που θα τελείωνε ο Χάραλντ με τα Σπόλνικ και θα γυρνούσαν και οι τρεις ενάντια στα Μέχντορ, θα τα κατατρόπωναν.

Μια γυναίκα όμως έρχεται από την αντίθετη πλευρά καβάλα σε ένα μαύρο άλογο με γερό πάτημα. Τα Μέχντορ και τα Σπόλνικ δεν της έδωσαν σημασία, οι υπόλοιποι κοίταζαν από μακριά να δουν ποια είναι και κυρίως τι προθέσεις έχει. Ο Χάραλντ έκανε νόημα στην Άοβεν να τον βοηθήσει να σκοτώσει γρήγορα τα λίγα Σπόλνικ που έμειναν για να είναι ελεύθερος σε περίπτωση που χρειαστεί να την αντιμετωπίσουν.

Μέχρι να φτάσει κοντά τους τα Σπόλνικ είχαν σκοτωθεί και ο Χάραλντ ήταν σε επιφυλακή να δει τις προθέσεις της. Τότε η ξένη γυναίκα πάνω από το άλογο τέντωσε τα χέρια της και με τις δύο της παλάμες ανοιχτές πάγωσε και σκότωσε όλα τα Μέχντορ.

Ο Μέναδορ ανακουφίστηκε, η Άοβεν παραξενεύτηκε ενώ ο Χάραλντ έμεινε με το στόμα ανοικτό. Όχι για την δύναμη της αλλά γιατί αυτή η γυναίκα ήταν ίδια με εκείνη στο μενταγιόν του.

“Εσύ...”, ψέλλισε ο Χάραλντ.

“Ναι. Επιτέλους σε βρίσκω.”

“Σε έψαχνα τόσα χρόνια.”

“Ξέρω και ήρθα να σου δώσω πλέον αυτό που τόσο θες. Είμαι εγώ για σένα εδώ πλέον.”

Η Άοβεν που άρχισε να καταλαβαίνει τι γίνεται δεν ήξερε αν πρέπει να το πιστέψει. Όλα αυτά της φαίνονταν περίεργα αυτή τη στιγμή. Γιατί εμφανίστηκε τώρα;

“Πως σε λένε;”

“Είμαι η Καμίλ, Χάραλντ. Δεν πρέπει να χάσουμε άλλο χρόνο, έλα μαζί μου.”

“Από εδώ οι φίλοι μου, η...”

“Δεν με νοιάζουν... Εσύ πρέπει να έρθεις μόνος σου. Μόνο έτσι θα σε πάω στον πατέρα σου.”

“Πρέπει να βρω τις δυνάμεις μου. Να παλέψω”

“Δεν χρειάζεται τίποτα, θα έχεις εμένα και θα έχεις και τον πατέρα σου.”

Ο Χάραλντ έμεινε άναυδος. Ήρθε αυτό που περίμενε τόσα χρόνια, αλλά έπρεπε να εγκαταλείψει αυτά που έφτιαξε μετά από τόσο καιρό που ήταν μόνος. Έπρεπε να διαλέξει σε αυτά που έψαχνε τόσα χρόνια και αυτά που έχτισε.

Από μικρός περίμενε αυτή τη στιγμή. Να πραγματοποιήσει τη τελευταία επιθυμία της μητέρας του. Να δει και πάλι τον πατέρα του μετά από τόσα χρόνια. Να βρει αυτή που σκεφτόταν τόσα χρόνια. Να την γνωρίσει από κοντά. Να την αγαπήσει περισσότερο.

Τι σημασία είχαν όλα αυτά μπροστά σε πρόσκαιρους ανθρώπους, μικρές σχέσεις. Ανθρώπους που γνώρισες μέσα σε λίγο καιρό. Που δεν τους ξέρεις πραγματικά. Και κυρίως που δεν είναι οικογένεια σου. Ή μήπως ήταν κάτι παραπάνω από αυτό;

Ο Χάραλντ κοίταξε την Άοβεν και τον Μέναδορ.

“Που θα πάμε;”, ρώτησε ο Χάραλντ την Καμίλ.

Αυτή του χαμογέλασε. “Πάμε στο κάστρο μου.”, με μία κίνηση του χεριού της η πύλη κατέβηκε. Η Καμίλ προχώρησε με το άλογο της προς τα μέσα.

“Δυστυχώς δεν μπορώ να σε ακολουθήσω. Θέλω την οικογένεια μου, αλλά θα βρω τον πατέρα μου με άλλο τρόπο αν δεν θες να μου τον δείξεις εσύ, ακόμα και αν δεν σε ακολουθήσω. Θα συνεχίσω, θα ψάχνω και θα παλεύω όπως έκανα τόσα χρόνια. Όπως κάνω και τώρα με τις δυνάμεις μου. Αλλά δεν θα εγκαταλείψω έτσι τους ανθρώπους μου στάθηκαν. Ακόμα και αν χρειαστεί να ψάχνω όλη μου τη ζωή.”

Η Άοβεν έμεινε έκπληκτη να τον κοιτάει. Πήγε δίπλα του και τον φίλησε απαλά στο μάγουλο. Ο Μέναδορ πήγε δίπλα του και τον ακούμπησε στον ώμο.

“Θα τα καταφέρουμε μαζί.”, του ψέλλισε στο αυτί.

“Πως μπορείς και διαλέγεις αυτούς από μένα;”, ούρλιαξε η Καμίλ, “Δύο τιποτένιους, μπροστά σε αυτό που σου είπε η μητέρα σου; Μπροστά στο να βρεις τον πατέρα σου;”

“Που ξέρεις εσύ τι μου είπε η μητέρα μου;”

“Ανόητε!”, είπε η Καμίλ καθώς άλλαζε σχήμα το κορμί της. Τα μαλλιά της άλλαζαν χρώμα και το πρόσωπο της μεταμορφωνόταν. Τα μάγουλα της γίνονταν πιο μεγάλα καθώς έβγαζε ρυτίδες παράλληλα.

Μόλις η μεταμόρφωση της τελείωσε το μόνο που μπόρεσε να πει ο Χάραλντ ήταν “Μητέρα...”.

“Ναι η μητέρα σου... Μου χάλασε τα σχέδια να πάρω εκδίκηση. Βλέπεις μόλις την σκότωσα σε προστάτευσε. Ήσασταν στην ίδια οικία και δεν θα μπορούσα ποτέ να σε ακουμπήσω πλέον. Έπρεπε να σε κάνω να έρθεις εσύ σε μένα οικειοθελώς προκειμένου να σε σκοτώσω.”

“Τι έκανες στη μητέρα μου;”, είπε ο Χάραλντ και κινήθηκε εναντίον της με το σπαθί του με μια άτσαλη κίνηση.

Η Καμίλ πολύ εύκολα τον πέταξε μερικά βήματα πίσω.

“Τη σκότωσα! Και πλέον ήμουν ικανή να πάρω τη μορφή της. Μιας και δεν μπορούσα πλέον να σε σκοτώσω, έγινα η μητέρα σου και σε οδήγησα σε μένα με το μενταγιόν.”

“Τι σου έκανε; Γιατί τη σκότωσες;”

“Όχι αυτή. Ο πατέρας σου! Σκότωσε τον δικό μου πατέρα και αποφάσισα να πάρω εκδίκηση γι’ αυτόν. Μιας και ο πατέρας σου πλέον ήταν νεκρός είχα αποφασίσει να του στερήσω ότι μου στέρησε κι αυτός. Ολόκληρη την οικογένεια!”

“Πατέρας σου ήταν ο Βαντάνα;”

“Ναι ο μεγαλύτερος μάγος όλων των εποχών. Που το μόνο λάθος που έκανε ήταν να αγαπήσει μια γυναίκα από χωριό που είχε ήδη μάγο. Αυτόν και την κόρη του, τους έδιωξαν μακριά και τους κυνήγησαν. Προσπάθησε να πάρει εκδίκηση που τον χώρισαν αλλά ο πατέρας σου ήταν εκεί. Θα σε σκοτώσω λοιπόν και θα ολοκληρώσω το έργο του πατέρα μου.”, είπε η Καμίλ έχοντας επιστρέψει στην αρχική της μορφή.

“Πρώτα θα πρέπει να περάσεις από μένα.”

Ο Χάραλντ σήκωσε το σπαθί του και δίπλα του ήρθε η Άοβεν και ο Μέναδορ.

“Είμαστε τρεις εναντίον ενός, είσαι σίγουρη ότι θες να τα βάλεις μαζί μας;”, είπε ο Μέναδορ στη Καμίλ.

“Δεν το νομίζω. Άρια.”, φώναξε η Καμίλ και μια γάτα πήδηξε μέσα από το κάστρο και στάθηκε δίπλα της.

Πριν προλάβουν να αντιδράσουν, η Καμίλ εξαπέλυσε ένα ξόρκι επάνω στη γάτα, που μάλλον ήταν συνηθισμένη. Αυτή άρχισε να ψηλώνει και να μεγαλώνουν τα χαρακτηριστικά της. Έγινε μεγαλύτερη από ένα λιοντάρι. Με δύο δρασκελιές έφτασε ενάντια στο Μέναδορ. Αυτός με ένα γρήγορο άλμα κατάφερε να ξεφύγει από το πόδι της μεγαλόσωμης γάτας και έβγαλε ένα βέλος από τη φαρέτρα του και το πέταξε πάνω από το μάτι της.

“Θα την αναλάβω εγώ αυτή. Πηγαίσετε στη Καμίλ.”

Η Άοβεν και ο Χάραλντ κινήθηκαν εναντίον της μάγισσας. Αυτή τους περίμενε και εξαπέλυσε ένα ξόρκι εναντίον τους. Η Άοβεν τα απέκρουσε με δυσκολία.

“Δεν μπορείς να τα βάλεις με μια μάγισσα τους βεληνεκούς μου, ανόητη.”, είπε η Καμίλ και εστίασε τα χτυπήματα τη στην Άοβεν. Ο Χάραλντ βρήκε την ευκαιρία και κινήθηκε κοντά της. Προσπάθησε να εκμεταλλευτεί ότι δεν είχε κάποιο όπλο μαζί της και ότι τα ξόρκια της πήγαιναν στην Άοβεν για να τη σκοτώσει. Κατέβασε το σπαθί του με δύναμη αλλά πριν το καταλάβει, η Καμίλ απέκρουσε το χτύπημα του, με ένα σπαθί που εμφάνισε στο χέρι της.

“Νομίζεις ότι μπορείς να με νικήσεις και ειδικά στο κάστρο μου;”

Τότε η Καμίλ ξεκίνησε να τον χτυπάει, μία με ξόρκια και μία με το σπαθί της. Ο Χάραλντ απέφυγε τα ξόρκια. Η Άοβεν όμως δεν ήταν τόσο τυχερή μιας και το τελευταίο ξόρκι της Καμίλ την χτύπησε στον δεξί ώμο και την είχε πετάξει μερικά βήματα μακριά. Πεσμένη κάτω στο έδαφος καθώς ήταν δεν μπορούσε να βοηθήσει καθόλου τον Χάραλντ.

Το μόνο που μπορούσε να κάνει πλέον ο Χάραλντ ήταν να την πιέσει πιο πολύ με το σπαθί του για να τη αναγκάσει να το πιάσει με τα δύο χέρια ώστε να μην του εξαπολύει ξόρκια.

Ο Μέναδορ δεν τα πήγαινε και πολύ καλύτερα με την γάτα. Τον είχε ήδη χτυπήσει δύο φορές στο στομάχι με το πόδι της και τον είχε πετάξει πολλά μέτρα μακριά. Πέρα από μερικά βέλη στο κορμί που την είχαν εξασθενήσει, δεν είχε μπορέσει να της κάνει κάτι περισσότερο.

Ο Χάραλντ αύξησε τα χτυπήματα του και την ταχύτητα τους. Η Καμίλ έβαλε και τα δύο της χέρια στο σπαθί και άρχισε να αντεπιτίθεται κι αυτή. Ο Χάραλντ όμως άρχισε να χάνει τη δύναμη του. Ήταν αρκετή ώρα πριν που πήρε το φίλτρο της Άοβεν και άρχισε να φεύγει η ενέργεια του. Η Άοβεν που ήταν πιο πέρα χτυπημένη, κατάλαβε τι συνέβαινε αλλά ήταν ανήμπορη να τον βοηθήσει. Αυτός την κοίταζε λυπημένος.

Η Καμίλ έκανε μερικά βήματα πίσω και άφησε το αριστερό της χέρι από το σπαθί και εξαπέλυσε ένα ξόρκι ξαφνικά εναντίον του Χάραλντ. Το πέτυχε και τον έριξε δύο βήματα πιο πέρα.

“Προσπαθούσες να μου επιτεθείς για να μπορέσεις να τη προστατέψεις μέχρι να σηκωθεί. Τόσα πολλά σημαίνει λοιπόν αυτή για σένα που θα άφηνες ακόμα και αυτά που νόμιζες ότι σου είπε η μητέρα σου γι’ αυτή;”

Ο Χάραλντ ένιωθε πλέον όλη τη δύναμη του φίλτρου να έχει εξασθενήσει. Αλλά ακόμα και με το φίλτρο δεν θα μπορούσε να σηκωθεί από το χτύπημα που είχε δεχθεί.

Η Καμίλ κινήθηκε προς την Άοβεν. Την κοιτούσε από πάνω και την πάτησε στο χέρι. Η Άοβεν ούρλιαξε. Η Καμίλ χαμογέλασε και γύρισε προς τον Χάραλντ.

“Να δούμε πως είναι να βλέπεις αυτή που διάλεξες να πεθαίνει.”

Με μια κίνηση, έπιασε το σπαθί της και ετοιμάστηκε να το καρφώσει στο στήθος της Άοβεν. Ο Χάραλντ φώναξε και ένιωσε το σπαθί του να έχει δική του βούληση. Ένωσε την δύναμη του πατέρα του μέσα σε αυτό. Την προστασία της μητέρας του να του μιλάει. Σαν όλες οι ικανότητες που είχε χάσει να επιστρέφουν πάνω στο σπαθί του. Με μια κίνηση πιάνει τη λαβή του σπαθιού

και την πετάει με δύναμη προς την Καμίλ. Αυτή σήκωσε το σπαθί της να σταματήσει το χτύπημα , αλλά είδε τη λεπίδα της να κόβεται στα δύο. Το σπαθί συνέχισε και πέρασε μέσα από το λαιμό, αφήνοντας το κεφάλι της να πέσει λίγο πιο πέρα και το σώμα της να καταρρεύσει σαν πύργος από τραπουλόχαρτα.

Ο Χάραλντ μέσα στην κούραση του, ένιωσε μια ξαφνική διέγερση. Ένιωθε ολόκληρο το κορμί του ξανά. Ένιωθε τη σύνδεση με το σπαθί του. Οι δυνάμεις του είχαν επανέλθει. Έπιασε το μενταγιόν μέσα από τη μπλούζα του το έκοψε και το έβγαλε μετά από τόσα χρόνια επάνω του. Το πέταξε μακριά κοντά στο σώμα της μάγισσας και ένιωσε ελεύθερος.

Σηκώθηκε και πήγε προς την Άοβεν. Την πήρε στην αγκαλιά του και την φίλησε με όλη του τη ψυχή. Αυτή τον αγκάλιασε και του χαμογέλασε. Ήρθε και ο Μέναδορ απ' έξω μιας και με το θάνατο της μάγισσας τόσο η γάτα όσο και τα αναίσθητα Μέρντοχ, είχαν εξαφανιστεί.

“Βρήκα πάλι τις δυνάμεις μου τους είπε.”

Χαμογέλασαν και αγκαλιάστηκαν όλοι μαζί.

5

Βγήκαν έξω από το κάστρο. Ήταν όλοι κουρασμένοι αλλά ο Μέναδορ από τη μία μεριά και ο Χάραλντ από την άλλη βοήθουσαν την Άοβεν να σηκωθεί και να προχωρήσει. Εμφανώς χτυπημένη από τα ξόρκια της Καμίλ, χωρίς όμως κάποιο μόνιμο τραύμα.

“Εντάξει αφήστε με αγόρια, μπορώ να περπατήσω από εδώ και πέρα.”

“Παρακαλούμε κυρία μου.”, είπε ο Μέναδορ πειράζοντας την, ενώ σιγά σιγά την άφηνε μόνη της να δει ότι μπορεί να περπατήσει.

Ο Χάραλντ της ψιθύρισε στο αυτί “Δεν νομίζω πως θέλω να σε αφήσω, δεν σε κρατάω στην αγκαλιά μου μόνο για να μην πέσεις.”

Του χαμογέλασε και του έδωσε ένα φιλί. Ο Χάραλντ τη έσφιξε στην αγκαλιά του. Είχαν φτάσει δίπλα από το άλογο της. Την έπιασε και την βοήθησε να ανέβει στο άλογο.

“Και τώρα;”, ρώτησε ο Μέναδορ.

“Τώρα συνεχίζουμε. Καλύτερα να περιπλανιόμαστε με παρέα παρά μόνοι μας. Τι λες;”

“Ναι μου αρέσει.”, χαμογέλασε ο Μέναδορ και καβάλησε αμέσως το άλογο του, “καλύτερα να περιπλανιέμαι με φίλους παρά μόνος μου.”

Μόλις ανέβηκαν στα άλογα τους, άκουσαν ένα αεράκι να έρχεται μέσα από το κάστρο. Ήταν ο αέρας της αλλαγής. Ένιωσαν ότι μια νέα περιπέτεια άρχισε να ξετυλίγεται στα πόδια τους και ήταν όλοι έτοιμοι να την ακολουθήσουν.

ΤΕΛΟΣ